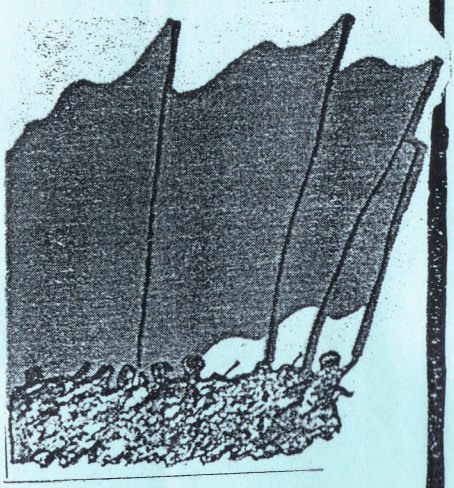

ON'lara Ümitler'e... Habipler'e....

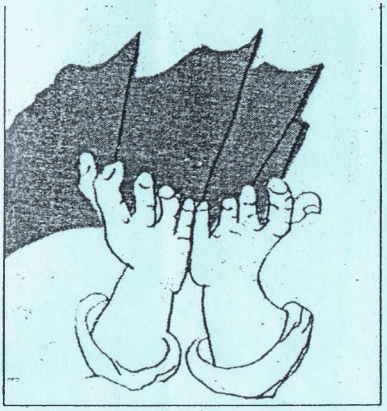
Grevciler askerlere karşı

Ben yanmasam

Sen yanmasan

Biz yanmasak

Nasıl çıkar

karanlıklar aydınlığa

ON'lara, Ümitler'e... Habipler'e...

Devrim ve parti şehitlerimizin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz...

ON'lara..

Abuzer'e, Ahmet,'e, Aziz'e, Habip'e, Halil'e, İsmet'e, Mahir'e, Önder'e, Ümit'e, Zafer'e...

26 Eylül 1999, Ankara Ulucanlar'da şafak henüz sökmemişti.

Karanlığın bekçileri, "Teslim olun kurtulun!" diye uludu.

ON'lar, aydınlığın savaşçıları, "Asıl siz teslim olun!" diye yanıtladılar:

"Hayat denilen kavgaya girdik / Çelik adımlarla yürüyoruz / Biz bu karanlık yolun sonunda / Doğacak güneşi görüyoruz."

Sermayenin itleri, "Ya teslim olacaksınız ya da öleceksiniz!" diye kudurdu.

ON'lar, işçi sınıfının ve ezilenlerin devrimci neferleri, "Direnmek yaşamaktır, teslimiyet ölümdür!" diye yanıtladılar:

"Burjuvazi / kavgaya davet etti bizi / davetleri kabulümüzdür!

Biz nasıl bilirsek hep bir ağızdan gülmesini, / biliriz öylece yaşamasını ölmesini / hepimiz-birimiz için, / birimiz-hepimiz için!"

Onurlu devrimci yaşamları gibi bu son direnişleri, son nefesleri ve ölümleri de, işçi ve emekçilere bir isyan çağrısıydı.

ON'ların bu çağrısına kulak ver!

"Uyan artık uykudan uyan / Uyan esirler dünyası / Zulme karşı hıncımız volkan / Bu ölüm-dirim kavgası"

"Biz ayakta dövüşerek onurumuzla bir kez öleceğiz. Bizi katleden sermaye iktidarı ise ölümümüzle büyüttüğümüz, ölümümüzle kızıl bayrağını daha da yüksettiğimiz devrimin kabuslarıyla her gün ölecek...

"Cellatların döktükleri kan / Bir gün onları boğacak / Bu kan denizinin ufkundan / Kızıl bir güneş doğacak"

"İnanıyoruz ki, ayağa kalkacak işçi sınıfı ve emekçiler. İnanıyoruz ki, yarın sorulacak bizim de hesabımız. Emeğin ve ezilenlerin tüm tarihsel hesaplarıyla birlikte. Dökülen kanlarımız kâr kalmayacak sermayenin yanına...

"Kızıl yıldız parlayacak / Emekçinin alnında / Kazma kürek patlayacak / Sermayenin beyninde"

"İnanıyoruz ki, sosyalizm kazanacak! Dünya emeğin olacak! İşte bu bilimsel inançtır, bize ölümü hiç tereddüt etmeden kucaklama gücünü veren...

"Varlığımız feda olsun / Bu uğurda savaşa / Yemin ettik biz emekçiler / Sosyalizmi kurmaya"

"Bu inancı büyütmek, bu isyanı körüklemektir, bizim yaşamımızın da ölümümüzün de asıl anlamı...

"İsyan ateşini körükle / Zulmü rüzgarlara savur / Kollarının bütün gücüyle / Tavı gelen demire vur"

"Sen kendi geleceğin için savaştıkça, sen kendi kurtuluşun yolunda ilerledikçe, fabrikada, tarlada, okulda kavganın her alanında biz de yanında olacağız senin...

"Dağları aşıyor, bak yakınlaşıyor, kızıl yıldıza hep koşun/ Bu bir rüya değil, bu bir hülya değil, yıldızıdır kurtuluşun/ Kara deryalarda bir fenersin / Senin ışığında yürüyoruz / Biz bu karanlık yolun sonunda / Doğacak güneşi görüyoruz"

"Bizi öldürdüklerini sananlar er ya da geç anlayacaklar nasıl yanıldıklarını. Sen yaşatacaksın bizi devrimci sınıf kavganda. Ve sermayenin son pişmanlık oyununa sakın kanma. Katil sermaye, emeğe ve insanlığa karşı tüm suçlarının hesabını kanlı sınıf iktidarı mezara gömüldüğünde verecek ancak. Bunu hiçbir zaman aklından çıkarma!

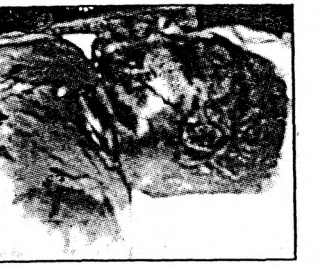
"Fabrikalarda biz, tarlalarda biziz, biziz hayatı yaratan / Din farkı bilmeyiz, dil farkı bilmeyiz, sanki doğduk bir anadan / Anamız amele sınıfıdır / Yurdumuz tüm cihandır bizim / Hazırlandık son kanlı kavgaya / Başta

Asla bağışlamayacağız!

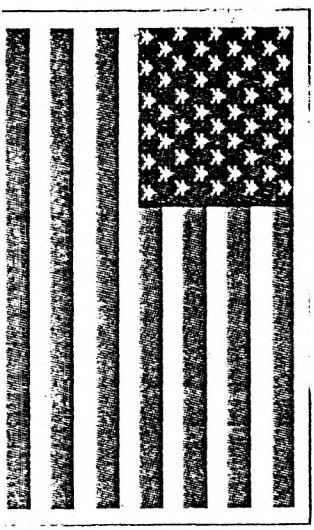

Ulucanlar Katliamı'nın sorumluları

MGK
İçişleri Bakanlığı
Adalet Bakanlığı
Ankara Jandarma Komutanlığı
Ankara TMŞ
Emniyet Genel Müdürlüğü
MİT
Başgardiyan Hüseyin Dostel
Başgardiyan Tacettin Aslan
Başgardiyan Bekir Etyemez
2. Müdür Şerafettin Demirkeser
2. Müdür Adem .....
2. Müdür Tamer .....

Bu da bayrakları !

bayrağımız Leninizm / Bayrağını yükselt, daha daha yükselt, yükselt bayrağı yukarı / Bugüne vuralım, yarını kuralım, kaldıralım sınıfları"

ON'lar "teslimiyet ölümdür, direnmektir yaşamak!" dediler. ON'lar için yaşamak, senin ve çocuklarının, ezilenlerin ve sömürülenlerin, bu toprakların ve tüm dünyanın özgür sosyalist geleceğiydi. Bu yoldaki ÜMİDİNDİ, DİRENCİNDİ, KAVGANDI, GÜLÜNDÜ, ÖNDERİNDİ, ZAFERİNDİ, ON'lar için yaşamak:

"Yıkalım bu köhne düzeni / Biz başka alem isteriz / Bizi hiçe sayanlar bilsin / Bundan sonra herşey biziz."

Mücadele ve kurtuluş bayrağını elden yere düşürme!

"Tanrı, patron, bey, ağa, sultan / Nasıl bizleri kurtarır / Bizleri kurtaracak olan / Kendi kollarımızdır"

Emeğinin hakkını, çocuğunun geleceğini sermayenin kanlı iktidarına teslim etme!

"Hem fabrikalar, hem de toprak / Her şey emekçinin malı / Tufeyliye tanımayız hak / Her şey emeğin olmalı"

Bu kavga senin sınıf kavgandır! Kendi geleceğine sahip çık!:

"Bu kavga en sonuncu / Kavgamızdır artık / Enternasyonal'le / Kurtulur insanlık"

ON'ların ölümüne direnişi, içten bir selamdır sana:

"Türkiye işçi sınıfına selam! / Selam yaratana! / Tohumların tohumuna, serpilip gelişene selam! / Bütün yemişler dallarınızdadır. / Beklenen günler, güzel günler ellerinizdedir, / Haklı günler, büyük günler / Gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan, / Ekmek, gül ve hürriyet günleri."

Dinle! Bu ses kendi sesindir, tarihin derinliklerinden gelen!

"Türkiye işçi sınıfına selam! / Meydanlarda hasretimizi haykıranlara; / Toprağa, kitaba, işe hasretimizi, / Hasretimizi, ayyıldızı esir bayrağımıza."

Kendi sesini kaybetme!

"Düşmanı yenecek işçi sınıfımıza selam! / Paranın padişahlığını, / Karanlığını yobazın / ve yabancının roketini yenecek / işçi sınıfına selam! / Türkiye işçi sınıfına selam! Selam yaratana!"

Sen kurtuluşun yolunda ilerledikçe ON'ları daha iyi tanıyacak ve ON'ları ancak böyle yaşatacaksın!

"Sen de çıkar / göğsünün kafesinden yüreğini; / şu güneşten / düşen / ateşe fırlat; / yüreğini yüreklerimizin yanına at! /...

Ölenler / dövüşerek öldüler; / güneşe gömüldüler. / Vaktimiz yok onların matemini tutmaya! / Akın var / güneşe akın! / Güneşi zaptedeceğiz / güneşin zaptı yakın!

Abuzer'e, Ahmet,'e, Aziz'e, Habip'e, Halil'e, İsmet'e. Mahir'e, Önder'e, Ümit'e. Zafer'e..

ON'lar 26 Eylül 1999'da Ankara Ulucanlar'da faşizmin zindanlarında sermaye devleti tarafından alçakça katledildiler..

Heyyy!!! ON'ları öldürdüklerini sanan katiller! ON'lar on kişi değildi!

"Onlar ki toprakta karınca,
suda balık,
havada kuş kadar
çokturlar;
Korkak,
cesur,
cahil
hakim
ve çocukturlar
ve kahreden
yaratan ki onlardır,
destanımızda yalnız onların maceraları vardır.
...
Demir,
kömür
ve şeker
ve kırmızı bakır
ve mensucat
ve sevda ve zulüm ve havat

Kapitalist düzen ve faşist devlet!

Görevleri katletmek!

Devrimcilerin kanı

Clinton'a hediye edildi !

Hesabı sorulacak!

ve bilcümle sanayi kollarının
ve gökyüzü
ve sahra
ve mavi okyanus
ve kederli nehir yollarının
sürülmüş toprağın ve şehirlerin bahtı
bir şafak vakti değişmiş olur,
bir şafak vakti karanlığın kenarından
onlar ağır ellerini toprağa basıp
doğruldukları zaman
En bilgin aynalara
en renkli şekilleri aksettiren onlardır.
Asırda onlar yendi, onlar yenildi.
Çok sözler edildi onlara dair
ve onlar için:
zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri yoktur, denildi."

Heyy!!! Devrimciler ölmez! Devrim davası yenilmez!

"Cellat uyandı yatağında bir gece / tanrım dedi, bu ne zor bilmece / öldükçe çoğalıyor adamlar / ben tükenmekteyim öldürdükçe"

***

Biz burada sana ON'lardan ikisini, şimdilik HABİP'i, bir başka vesileyle de ÜMİT'i anlatmaya çalışacağız. Böyle yaptığımız için sanma ki ON'ları biribirinden ayırıyoruz, hayır, sorun bu değil burada.

Ama sana HABİP'i ve ÜMİT'i anlatmak istememizin de elbet bir sebebi var. HABİP ve ÜMİT, senin kurtuluşuna önderlik edecek olan, bunun iddiasını kuşanan ve bu yolda kararlılıkla savaşan partinin önderlik kadrolarıydı. HABİP'i ve ÜMİT'i tanımak bu yüzden senin öncelikli bir görevindir.

***

Sana önce HABİP'i anlatmaya çalışacağız dedik, dilimiz döndüğünce.

Biliriz HABİP sığmaz bu satırlara. Ve sana HABİP'i anlatmaya çalışmak, seni sana anlatmaya çalışmak gibi bir şeydir. Sana HABİP'i anlatmaya çalışmak, seni ayaklar altında ezen bu düzene karşı kendi isyanını sana anlatmaya çalışmak demektir.

Sen keşke kendin bilebilseydin kendini. Kendi sınıf bilincinle düşünmeyi, kendi sınıf gözlerinle görmeyi. Kendi sınıf ağzınla konuşmayı, kendi sınıf eyleminle yürümeyi. Ve kendi sınıf partinle birlikte kurtuluşun yolunda savaşmayı.

Ama unutma! Bunlar sana ekmek kadar, su kadar gereklidir.

Çünkü kendi bağrındaki HABİP'leri, ÜMİT'leri, ON'ları tanımak, sömürüye ve zulme karşı dizlerin üzerinden doğrulup ayağa kalkmak, senin kendi sınıf ve kurtuluş çıkarlarının gereğidir.

***

HABİP;
Devrimin ülkesinde
ezilenlerin toprağında
Özgürlüğün ateşiyle
sosyalizmin güneşiyle
ve çeliğe verilen suyla filizlenip çiçeklenmiş
kızıl bir güldü!
Özünü emekten ve emeğin kurtuluş kavgasından alan
senin bağrında açan
ve senin gelecek baharını müjdeleyen.
O tarlada bir emekçiydi
O fabrikada bir işçiydi.
O zindanlarda bir direnişçiydi.
O barikatlarda bir savaşçıydı.
O bir partiliydi
O bir komünistti, önderdi.

Bir HABİP ölür
Bin HABİP doğar!

Ölüm mü onlar için?
Belki yarın!
Belki yarından da yakın!

1. BÖLÜM
Katliam öncesi

(1. anlatıcı)

İki işçi var bu gerçek yaşam öyküsünde;

1. işçi; HABİP'in partisinin etkisi altında, HABİP'in eski yoldaşı, adı ALİ.

2. işçi; MHP'nin etkisi altında, NEVZAT'ın eski arkadaşı, adı HALİL.

ALİ ve HALİL... İkisi de 15 yıldır bölgedeki demir-çelik fabrikalarında... ÇUKUROVA, ÖZKANLAR, HABAŞ... İDÇ, AKDEMİR, ÇEBİTAŞ... İZMİR Bakırçay Havzası'nda... Bir orada bir burada... Çalışırlar... İş bulurlarsa!..

Patronlar atınca sokağa, giderler bir diğer fabrikanın müraacat kapısına...

9 ay işçi, 3 ay işsiz. 4 ay sendikalı, 8 ay sigortasız, 2 ay sözleşmeli, 10 ay kapsam dışı...

Yani kapsam alanının dışındaydılar onlar, insanca bir yaşamın. Meşguldüler sürekli, belki de ondan! Meşguldüler ikisi de, aynı fabrikada aynı bölümde, dökümhanede.

Asalaklar ise işçilerin kanını emmekten başka, meşgul olmadıkları için herhangi bir işle, emeğin sırtından sefa sürmenin tüm kapsam alanları onların hizmetinde!..

HALİL ve ALİ. Ücretler asgari, sefalet azami. Cılız da olsa bir umut ipliğiydi onlar için yaşamak. Bir umut ipliğiydi, belki bir gün kazıyıp kazanılacak. Gene de "şanslı" işçilerdi... Kolunu, bacağını, canını, demir-çelik mezbahanelerinde kurban vermemiş. Tek sosyal hakları olarak kalan ceset torbalarına henüz sahip olmamış, "şanslı" işçilerdi ikisi de!

"Şanslı" çocukları vardı, aç kalsa da öksüz kalmamış. Özel okullarda okuyan yaşıtları yatarken kuş tüyü yataklarında ve kuş sütlerini içmek bile eziyet gelirken rahatlarına. İlkokul 5. sınıftan terkedip de geleceğini, daha 12 yaşında, her sabah saat 6'da, uykulu gözlerle ve aç karnına yollara düşen. Her sabah saat 7'de, atölyenin pisliğini süpürerek işbaşı yapan. Küfürbaşı,

dayakbaşı yapan. Büyüyünce babalarından daha beter hale düşmemenin büyük ümidiyle yaşayan Elbet düşleri de vardı. Pazar günleri biraz fazla uyuyabilmenin ve taşlı tarlalarda top peşinde koşturabilmenin özlemiyle yanıp tutuşan.

Ve "sanslı" anneleri vardı onların. Her iş dönüşünde ölüm haberi yerine kocalarının büyük bir sevinçle canlı iskeletlerini kucaklayan. Ve geceleri alelacele, günlük öfkelerini içlerine boşaltan. Mutfağında et değil, açlıktan ölmeme direncinin yüksek buharıyla isyan pişiren. Ölürken, ben niye yaşadım, diye bile sormayan.

ALİ ve HALİL, "şanslı" işçilerdi velhasıl. Çünkü asalak patronların emeceği bir miktar "asil" kanları daha vardı, damarlarının!

Ölüm mü onlar için? Belki yarın! Belki yarından da yakın!

***

Demir-çelik fabrikasıydı. Fabrika cehennemdi. Patronlar zebaniydi. Ama ateşte yakılan bedenlerin hepsi günahsızdı.

HALİL ve ALİ. İkisi de aynı fabrikada, aynı bölümde-dökümhanede. Ve şakaya gelmezdi 1600 santigrad derece. Baret, eldiven tanımazdı, sermayenin kâr hırsı karşısında köpüren çeliğin ateşten öfkesi. Ve gözyaşıyla dinmezdi, işçiyi yiyen demirin özel mülkiyet düzenine başkaldırısı.

16-24 vardiyasının iş çıkışıydı. Geceydi. Karanlık zifiriydi. Hava dumanlıydı. Duman ise zehirliydi. İşçiler bitkindi. Servisler taşerondu. Otobüsler hurdaydı. Koltuklara sanki yaşayan ölüler yığılmıştı. Kimisi kafayı koyar koymaz horlamaya başlamıştı. Kimisi demir yarası elleriyle camın buğusunu silmiş, ateş karası gözleriyle hiçliğini seyre dalmıştı.

***

ALİ ve HALİL yanyana oturmuşlardı. Çeliğe su veren elleri kocamandı. Babalarının elleri de kocamandı. İşçilik kimbilir kaç kuşaktan gelip genlerine işlemişti. Ve onların çocuklarının elleri daha analarının karnındayken kocamandı.

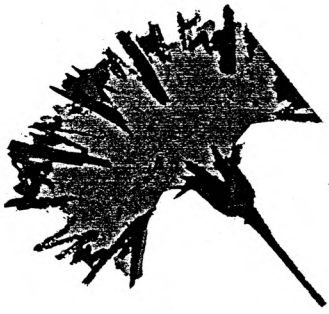
Servis neredeyse Menemen'e yaklaşmıştı. İkisi de sanki uyanık gibiydi. Ama tek kelime

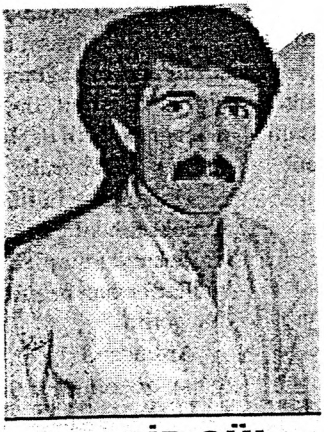

Demir-Çelik işçileri
Cenazeleri merasimsiz
ve bayraksızdı

Ölenleri gibi
geride kalanları da
sahipsizdi

HABİP GÜL

konuşmamışlardı. Servis Menemen garajını henüz geçmişti. ALİ, her zaman yaptığı gibi, gözlerini, sağda, caddeye paralel büyük duvardaki örgüt imzalı yazılamaya dikmişti. İşçilere, emekçilere 1 Mayıs için mücadele çağrısıydı. Üzeri defalarca boyanmıştı. Ama bir türlü silinmemişti. O zamanlar kullanılan yağlı ve asitli boyaydı. Partinin işçileri eylemin de ustasıydı.

ALİ her gün her gece servisten o duvara, o yazıya bakardı. Yetim kalmış bir çocuğun, babasına, babasının en sevdiği resmine bakması gibi bakardı.

***

(2. anlatıcı): ALİ yine duygulandı. Gözlerini kapattı. Uykuya mı daldı? Hayır! Aklının derin dehlizlerindeki karanlık sularda yüzdü. Korkunun barikatlarını ışık hızıyla aştı. Gizli geçitlerden geçti. Bir ışık gördü. Oraya doğru koştu. Ve karşısına çıkan koca deniz; mavi gözleri, dalgalı saçları, derin düşüncesiyle HABİP'di...

HABİP ile ALİ aynı topraklardan gelmeydi. Sömürgecilerin zulmünü, ağanın baskısını, açlığın nefes kokusunu ve kavganın ilk yoldaşlığını birlikte tatmışlardı.

***(3. anlatıcı (HABİP'in sesi)**: "Üçü kız, üçü erkek, altı kardeştik. Kardeşlerin en küçüğüydüm. Çok yoksulduk. Köyde tek karış toprağımız bile yoktu. Köy ağasının tarla ve çayırlarında çalışırdık. Yarıcıydık. Ağa yan yatıp kılını bile kıpırdatmazken, terimizle can verip yeşerttiğimiz ürünün yarısı onun olurdu. Ablam ağanın hayvanlarına çobanlık yapardı. Dağ taş demeden, koca üç mevsim, hayvanların arka sıra sürüklenmesinin karşılığı olarak bir gömlek ya da entari alırdı. Ne zaman fersiz gözleri çukura kaçmış bir kız çocuğu görsem, ablam gelir gözlerimin önüne. Babamla annem yazgılarına sikavetsizce boyun eğmişlerdi. Ama ben ve ağabeylerim ağadan nefret ederdik. Hep öfkeyle bakardık ona...")*

(4. anlatıcı: Kardeşler! HABİP'in sosyalist sınıf bilinci bu kadar çelikleşebilir miydi; O, ağanın, patronun elkoyduğu ürünü kendi emeğiyle kendi kanıyla büyütmenin, yaratmanın bilgisini,

çelişkisini ve öfkesini yaşamın içinden kuşanmasıydı eğer?)

(3. anlatıcı: "Yaz boyu tarlada çalışan zavallı babam, ekmek parası kazanmak için kışın da büyük kentlere giderdi. Babamı çok özlerdim. Aylar sürerdi bu ayrılık. Döndüğünde ise dünyalar benim olurdu. Ağabeylerim büyüyünce, onlar da gurbet kervanına katıldılar. Dur durak bilmeden yazın köyde, kışın da büyük kentlerde çalışırlardı...")

(4. anlatıcı: Dostlar; söyleyin nerede olabilir kökleri, HABİP'in emekçi insana derin sevgisinin ve asalak insana büyük öfkesinin? Ve nedir HABİP'in mahkemelerde, *"Kokuşmuş devletinizi ve çürümüş düzeninizi yıkacağız. Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!"* diye haykırarak kendisini yargılayanları yargılamasının sırrı? Köyde ve kentte, yaz ve kış, gece ve gündüz, çalışıp çalışıp sadece sefalet biriktirerek, bu düzen altında hiçbir kurtuluş yolu olmadığını ve bu düzenin mutlaka yıkılacağını kendi adı gibi bilmekten başka?)

(3. anlatıcı: "Yazın ağanın tarlalarında çalışırken, kışın da okuyordum. İlkokulu bitirdiğimde 14 yaşındaydım. Çünkü okula geç başlamıştım. Babam çok istediği halde ortaokula gönderemedi beni. Okumak istediğimi söylediğimde, bana yalvarmayla dolu gözlerle bakıp, karşımda kederle boynunu büküşünü şimdi bile hatırlamaya dayanamıyorum...")

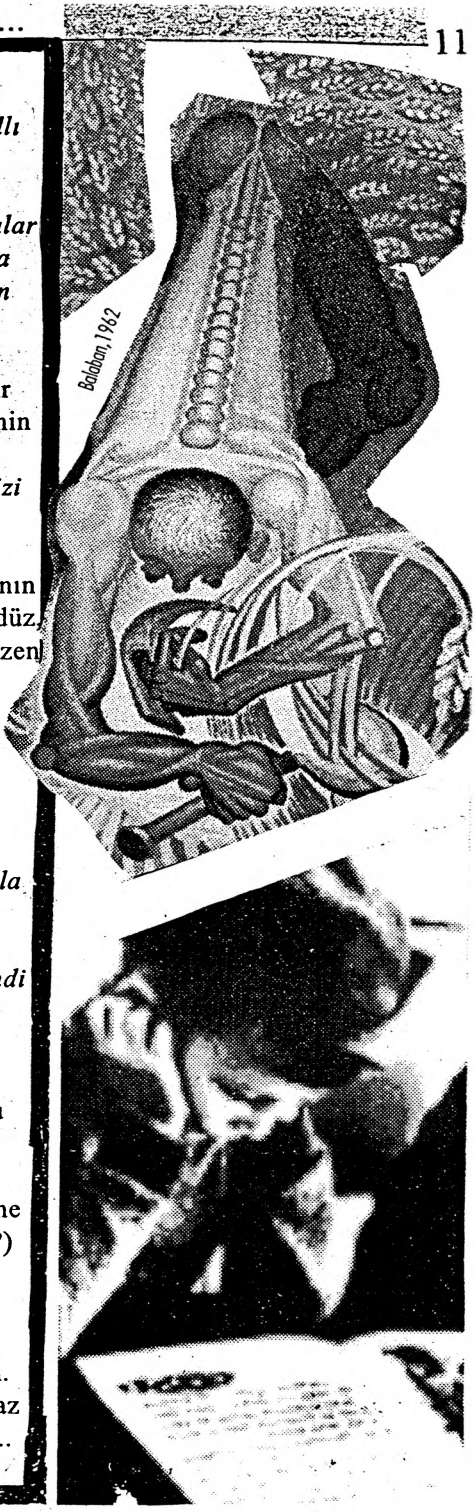
(4. anlatıcı: Arkadaşlar; HABİP'in kendini partinin ve sınıf mücadelesinin okulunda yetiştirmesi bu kadar hızlı olabilir miydi; O, bu düzen tarafından okumaya bu kadar hasret bırakılmasıydı, ve sınıfının savaşını zafere ulaştırmak için teoriye, bilgiye, aydınlanmaya ne kadar muhtaç olduğunun bilincine varmasaydı?)

***

(2. anlatıcı devam ediyor)

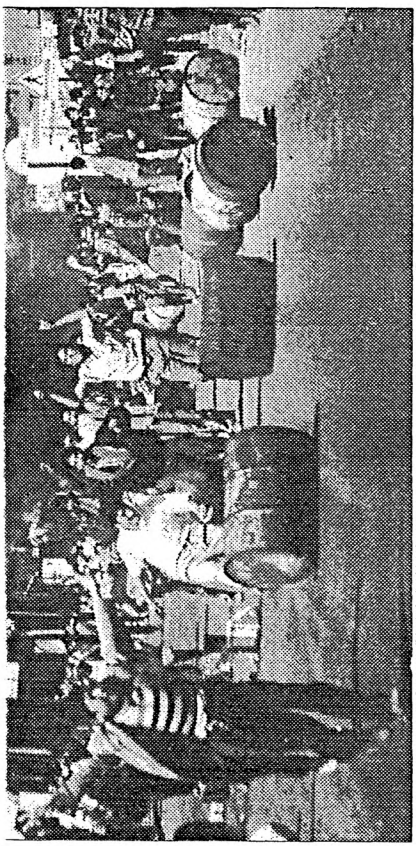
HABİP ve ALİ...

İkisi de biraz evlatlarıydılar, sonsuz acıların. Biraz tohumuydular, zulme karşı isyanın... Biraz karlı beyaz doruklarıydılar, Dersim dağlarının... Biraz al yabani vemisleri... Biraz kardelen

Köyün evleri karanlık.

Gökte yıldız pır pır eder.

Ben bir asker kaçağıyam.

Gelin bana bir tas su ver.

çiçekleri... Biraz gelincikleri... Biraz sarp yamaçlarıydılar... Biraz uçsuz bucaksız ovaları... Biraz kıraç yüzlü çocuklarıydılar, güneşin... Biraz gürbüzleriydiler, bereket tanrıçalarının... Biraz demirden elleriydiler, toprağın... Biraz gözyaşlarıydılar, çiğ düşmüş yaprakların... Biraz ateşten şahinleriydiler, bulutların... Biraz soğuk suları, alabalıkların... Biraz Peri Nehri masallarının çocuklarıydılar, durgun ve kederli... Biraz Munzur delisiydiler, hırçın ve öfkeli... Biraz "fersiz çocuk gözleri" görünce vurgun yiyen yufka yürektiler. Biraz gerillanın hedefe kilitlenmiş mavzeri... Biraz semahtılar, gelenekten geleceğe dönen... Biraz lorke lorkeyle coşan halayın başı... Biraz İbrahim'in kardeşleriydiler, biraz Seyit Rıza'nın çocuklarıydılar, biraz Karl Marks'ın torunları... Biraz kırmızı, sarı ve yeşil renkleriydiler esir bir ülkenin. Biraz sınır tanımaz düşleri, o en büyük hasretin...

***

Sonra İzmir'e geldiler. Kırın işçisiydiler düne kadar, artık kentin işçisi oldular. Bu sefer kentlerin efendilerini sırtlarında taşımaya başladılar. Ve sebepsiz değil, bu yüzden gitgide kızıla döndüler.

(3. anlatıcı: *"İlk inşaat işçiliğim Çeşme ilçesinde başladı. Dev gibi yükselen bir inşaatta çalışıyorduk..."*)

(4. anlatıcı: Yoldaşlar; HABİP nasıl ustası oldu sanırsınız parti inşa etmenin, yoktan varetmenin, yapıyı adım adım yükseltmenin, geleceği kendi elleriyle kurmanın? Ve neden yetişmiyor dersiniz böyle koca çınarlar, küçük-burjuvazinin büyük kafalı saksılarında?)

(3. anlatıcı: *"Kış boyu tek bir günümü bile boşa geçirmeden para biriktirmeye çalıştım. Omuzumdaki borç baskısı yüzünden bazen boğazımdaki ekmekten bile kısmak zorunda kalıyordum..."*)

(4. anlatıcı: Dostlar, HABİP'in fikri böyle kuvvetle birleşebilir miydi dersiniz partisinin fikriyle; O, kan ter içinde kendi canının harcıyla burjuvazinin evini yapmadan da ulaşabilir miydi

dersiniz, bu düzenin mezarını kazmanın mutlak gerekliliği düşüncesine?)

***

(2. anlatıcı devam ediyor)

HABİP... HABİP... HABİP...

ALİ'nin damarına kan, yüzüne renk geldi. Yumruğuna kuvvet geldi. Yüreğine ferah, beynine ışık doldu. Yorgunluğunu, açlığını unutuverdi. Sanki ölü yattığı uykusunda yeniden dirildi.

Geçmiş bugüne geldi. Bugün geçmişe gitti. Yaklaşık 10 yıl öncesiydi. HABİP ile birlikte yapmışlardı bu yazılamayı. Kendisi sadece gözcüydü. Ama işi önemsiz değildi. Çünkü silahı belindeydi.

Sonra daha eskilere gitti. Aliağa fabrikalar yolu silahlı devrimciler tarafından kesilmişti. Devrimcilerin elinde ağır makinalılar da vardı. Bu ne büyük cüretti!

Demir-çelik servislerine bildiri dağıtımı işte böyle yapılmıştı. Bu devrimcilerin içinde HABİP de vardı. HABİP'e de zaten bu yakışırdı. HABİP'in nüfustaki yaşı 20 civarındaydı. Hayattaki yaşının ise haddi hesabı yoktu.

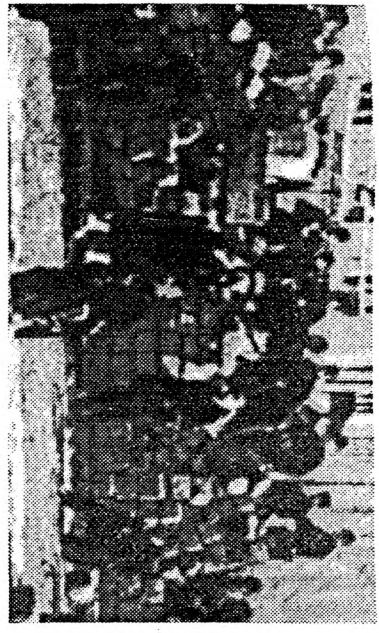
HABİP genç bir yanardağdı. Zulme karşı patlamaya hazır bir volkandı. Kime, nerede ve ne zaman patlayacağını her gün daha iyi öğreniyordu. Partisiyle buluşmuştu. Yaşam yolunu çoktan seçmişti. Yaşam yolu kendi sınıfının kurtuluş yoluydu.

(3. anlatıcı: "İşçiler, kardeşler, zalimin önünde diz çökmeyin, sömürücüye boyun eğmeyin, ayağa kalkın, birleşin, örgütlenin, devrim ve sosyalizm için partinizin bayrağı altında savaşın, kaybedeceğimiz ne var zincirlerimizden başka!.. Onursuzca ayaklar altında yaşayıp her gün yeniden ölmektense, onurluca savaşıp ayakta bir kez ölürüz kendi kurtuluş yolumuzda!") diye çınlıyordu HABİP'in gür sesi işçi servislerinde.

***

(2. anlatıcı)

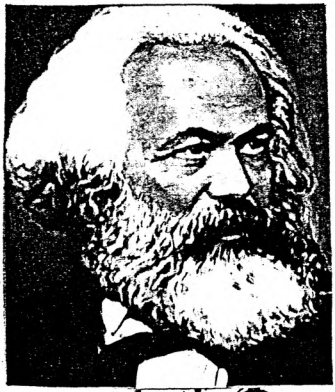
ALİ bu eylemden derinden etkilenmişti. Örgüt ile bu eylemin sonrasında daha yakın ilişki kurmuştu.

Paris Komünü, Belleville Caddesi'ndeki barikat

Rusya, 1905 devriminde Moskova'da barikatlar

Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yok. Kazanacakları bir dünya var. Bütün ülkelerin işçileri birleşin!

Öncesinde ALİ'nin gönlü kırmızı, sarı ve yeşil renklerdeydi. ALİ bu renklerin hiçbirinden vazgeçmiyordu. HABİP, sadece bir renk seçmek zorundasın, diyordu. HABİP'in sözü de kurşun gibiydi, ağırdı. Çünkü O okuduğunu hayata geçiriyor, hayata geçirdiğini ise yeniden okuyordu Teori pratik, pratik ise teoriyle kucaklaşıyordu:

(3. anlatıcı: "Dergimizin ilk sayısını dinmeyen bir susuzlukla okumuştum. Yıllar sonra devrimcilerle yeniden karşılaşmak ve yepyeni bir örgütle tanışmak benim için tarif edilmez müthiş bir duyguydu. Bir yandan fabrikada çalışıyor, bir yandan da siyasal faaliyetlerde bulunuyordum. Aliağa bölge fabrikasında hızla gelişiyorduk. Yeni yeni işçilerle tanışıp, yeni siyasal dostluklar kuruyordum..."

KAPİTALİZM'i, İŞÇİ SINIFI'nı, SINIF MÜCADELE'sini, MARKSİZM'i, EMPERYALİZM'i, PARTİ'yi, DEVRİM'i, SOSYALİZM'i anlatıyordu HABİP ALİ'ye geceler boyunca, bıkmadan usanmadan...

HABİP ALİ'yi kazanacaktı. Çünkü kazanmak zorundaydı. Çünkü ALİ de bir işçiydi. Demek ki onu kazanmasının önünde aşılamaz hiçbir engel yoktu: HABİP ise aşılabilecek bütün engelleri aşabilirdi. Bu açıdan partisine ve kendisine güveni sonsuzdu.

"Anla artık ALİ" diyordu HABİP: *"Ne köyde ne şehirde, ne tarlada ne fabrikada, bize insan gibi yaşama hakkı yok, sermaye iktidarı ayakta kaldıkça..."*

"Anla artık ALİ" diyordu HABİP: *"Orada ağa, burada patron. Sömürüyse gene aynı sömürü, devletse gene aynı devlet! Zulüm ise gene aynı zulüm, kölelik ise gene aynı kölelik!"*

"Anla artık ALİ" diyordu HABİP: *"Ağanın, patronun boynu bükük işçisi olarak kalmak, yaşarken ölmek demektir her gün bize. Eğer işçi sınıfının onurlu bir üyesiysen, asıl partinin, devrimin, sosyalizmin işçisi olacaksın ve kölelik zincirlerini söküp atmak için sonuna kadar savaşacaksın!"*

"Anla artık ALİ" diyordu HABİP: *"Kendi sınıfımızın saflarında, kendi partimizin bayrağı*

altında örgütlenip savaşmaktan başka hiçbir kurtuluş yolumuz yok!"

"Anla artık ALİ ve anlamaktan başka çaren de yok" diyordu HABİP: *"Biz köyde de, kentte de, tarlada da, fabrikada da işçiyiz. Ve işçiysek, diğer ezilen kardeşlerimize ve kendimizin diğer ezilmiş yönlerine öncü olmak zorundayız. İşçiysek, kurtuluş bayrağımızın rengi de sadece kızıl olacaktır."*

***

(2. anlatıcı): Artık ALİ kendi sınıfının devrimci bir neferi, HABİP'in ise yoldaşıydı.

(3. anlatıcı: *"Tüm benliğim devrim ateşiyle yanıp tutuşuyordu. O çok sevdiğim köyüm aklıma bile gelmiyordu artık..."***)**

(2. anlatıcı devam ediyor):

HABİP her daim ve herşeyini olduğu gibi yüreğindeki bu ateşi de, ekmeğini, suyunu, sevincini, derdini paylaşır gibi paylaşmıştı ALİ'yle. ALİ'nin de içine kızıl bir kor düşmüştü.

Dökümhanede çeliği eriten, bedenini kavuran ateşten daha sıcağını görmemiş, duymamıştı ALİ o güne kadar.

Ama şimdi kendi yüreğindeydi işte ateşlerin en büyüğü.

Bu ateş ki, çürümüş kapitalist düzeni işçi sınıfının devrimci iktidarının potasında eritip yeni ve özgür bir dünyaya hayat vermeye muktedirdi. Bu ateş ki, tarih boyunca ilerleyip büyüyen bir alev topuydu. Yıkılmaz denilen nice vahşi engelleri, nice gerici tuzakları, nice kanlı barikatları birer birer aşıp gelmişti. Ne eli kırbaçlı efendi tanımıştı önünde, ne ağa ne de senyör... Ne hoca ne de papaz, ne paşa ne de bey, ne padişah ne de çar, ne amiral ne de general, ne faşist ne de liberal!

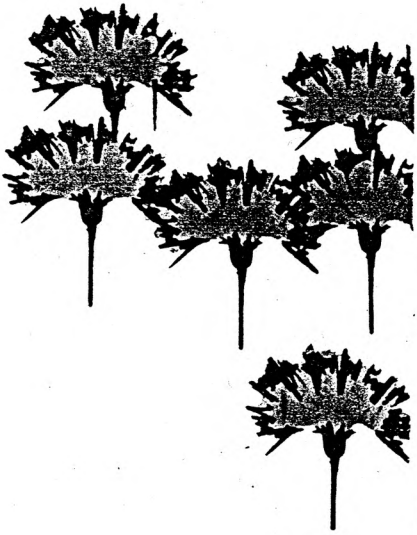
Günü gelmişti Rusya'da, burjuvazi de silindir gibi ezilip geçilmişti. Derin uçurumlardan aşağı yuvarlanırken ezilenler dünyası, son hızla ve acımasızca, kim döndürebilir tarihin bu tekerleğini geri? Kim durabilirdi, karşısında esmeye bir kez başlayınca devrim kasırgası? Zulüm eken egemenler mi? Halkımız zamanında vermiş bunların cevabını: "Zulmünü arttır ki, çöküşün

hızlansın!"

Bu alev topu, tarih boyunca ezilenlerin ezenlere karşı öfkesi ve devrimci kavgası ile sürekli harlanmıştı.

Roma'nın Spartaküsler'inden Anadolu'nun Şeyh Bedrettinler'ine, Pir Sultanlar'ına, Seyit Rızalar'ına, İskoçya'nın Cesur Yürekleri'nden Paris'in Komünarlar'ına, MARX, ENGELS, LENİN ve Komünist Enternasyonal savaşçılarından Türkiye'nin Mustafa Suphiler'ine, Nazım Hikmetler'ine, Latin Amerika'nın Tupac Amaro'larından Che Guevaralar'ına, DENİZ'lere, MAHİR'lere, İBRAHİM'lere... Bu yolda savaşan ve ölümsüzleşen daha nicelerinin önderliğinde, elde bayrak olmuş taşınmıştı geçmişten geleceğe.

İşte yüreğine düşen ateş, devrimin bu ateşiydi ALİ'nin. Alev alev yanıyordu artık ALİ'nin de yüreği.

***

ALİ, bir gece vardiyasında, HABAŞ'm dökümhanesinde, soyunma odasının demir kapısının üzerine, kaynak makinasıyla yazmıştı örgütünün ismini: EKİM! Bu isim! Alev topunun bu çağdaki tarihsel yolu! Karanlığı aydınlatan ışık! Geçmişten geleceğe uzanan köprü! Kurtuluşun kapısını açan anahtar! EKİM! O ne büyük bir sevdaydı!

***

Soyunma odasının kapısını söküp götürmek zorunda kalmışlardı. Ama EKİM işçilerin yüreğinde de puntalanmıştı. Peki onu nasıl sökeceklerdi patronun uşakları!? İşte bunun yoktu cevabı. Ortalıkta dört dönmüştü yalakalar, bu eylemi yapan "provokatörün" kim olduğunu ve kimden emir aldığını bulmak için.

Acaba kimdi "emir veren" ALİ'ye? HABİP mi? Hayır, HABİP değildi! HABİP sonradan öğrenmişti eylemi. Öğrenince yaşarmıştı sevinçten gözleri.

ALİ'nin eylemi "kendiliğinden"di.

Yüreğindeki ateşin buyruğuydu, ALİ'yi elindeki kaynak makinasıyla aniden demir kapıya yönelten. Başka hiçbir "gizli" güç değildi. "Provokatör" sınıflar mücadelesi tarihinin ta

kendisiydi. "Provokatör" sömürünün, zulmün ve ona karşı başkaldırının ta kendisiydi! "Provokatör" alev topunun ta kendisiydi.

O zamana kadar patron, "bu anarşistler işçi değil, fabrika dışından fabrikanın içini karıştırmaya çalışıyorlar" diyerek, işçilerin kafasının içine çengel üstüne çengel atmıştı. Bunlar işçi miydi değil miydi? Anlayana sivri sinek saz, anlamayana davul zurna azdı. Ama gece vardiyasında soyunma odasının demir kapısına kaynakla örgüt ismi yazılınca, artık patronların bu demagojisi de rahmetine kavuşmuştu.

Gören işçiler de olmuştu, elinde kaynakla soyunma odasına giderken ALİ'yi. Ama kimse patronun yalakalarına çatlak bir ses vermemişti. İçlerinde çürüğü yok muydu? Vardı. Çürükten çok ne vardı? Vardı, ama her babayiğidin harcı değildi, HABİP'in örgütünü ispiyonlamak. Çünkü herşeyin bir de karşılığı vardı.

Sonra patronlar iyice telaşlanmıştı. Ve polisin imdat düğmesine basılmıştı. Polis dediğin neydi? Polis, işçilere, emekçilere ve devrimcilere karşı, sermayenin kanlı bir terör makinasıydı. Parayı içine atıp düğmesine basınca çalışmaya başlardı. Demir-çelik patronları baktılar bu işin sonu kötü, ateş bacayı saracak.

İZMİR siyasi şubenin polis şeflerinin banka hesabına yüklüce bir para yatırıldı. Operasyon öyle kuru maaşla hatırsız gönülsüz yürümezdi. Makina parayı alınca çalışmaya başladı. Polis tüm güçlerini HABİP'in örgütünün üzerine seferber etti. Örgüt bu saldırıya hazırlıksız yakalandı (29 Nisan 1991). Darbe yedi. HABİP de tutsak düştü. 1 Mayıs'ın bir gün öncesinde tutsak düşmek, HABİP'in yüreğinde kimbilir nasıl bir ukde bıraktı.

***

ALİ ise ÖRGÜT'süz, HABİP'siz ve EYLEM'siz kalmıştı. ALİ yürümeyi daha yeni yeni öğrenirken aniden yetim kalmıştı. Önce sendelemiş, sendeleyince elini uzatmış, elini o an tutan olmayınca sırt üstü yere düşmüştü.

Ve bunun sonrası ALİ için hiç de iyi olmamıştı.

Devrim tarihimizde bir dönüm noktası oluşturacak olan devrimci adım atıldı. Partimiz kuruldu.

Sınıf bilinçli işçiler, tüm samimi devrimciler partimizin saflarında birleşin!

Sadece yürümeyi değil, konuşmayı bile unutmuştu. Hafızasını hepten yitirmişti. Kulakları evde karısının, çocuklarının feryatlarını bile duymuyordu. Gözleri bir adımdan ötesini görmüyordu. Nefes alıp veriyor muydu, bunu bile bilmiyordu. Artık yaşamı hep karanlık bir kabustu.

ALİ sanki annesinin karnına geri dönmüştü. Bir EBE bekliyordu yeniden doğmak için. HABİP'in çıkıp gelmesini, elinden tutmasını, ona yürümeyi, konuşmayı, görmeyi, düşünmeyi, savaşmayı yeniden öğretmesini bekliyordu belki de. HABİP sık sık rüyalarına misafir oluyordu. Bu yüzdendi belki de. ***

(1. anlatıcı):

ALİ tekrar gözünü açtı. Menemen'e gelmişlerdi. Servis Menemen'in içinde bir durup bir kalkıyordu. Daha Asarlık Geçidi'ne varmamışlardı. Otobüs durağına iki kişinin afiş yapıştırdığını gördü. Gecenin bu saatinde, yoksa?.

Evet, PARTİ'nin afişleriydi. Tam da PARTİ'yi düşünürken hayal mi görmeye başladım, diye kendinden kuşkulandı. Gözlerini oğuşturdu. Hayal meyal değildi. Afiş asan gençlere iyice baktı. Onları parıldayan gözleriyle selamladı. Hapishanede olduğunu bilmese, bu gözler orada HABİP'i de arayacaktı.

İçlerinden birini HABİP'e benzetti. Daha da heyecanlandı. Kafasın cama yapıştırdı.

Sevinçten kalbi duracaktı. Yoksa bir kez daha duvarları mı deldi, diye düşündü. Olmaz değildi. Olmuştu ve gene olurdu. Çünkü HABİP'di bu, HABİP'in özgürce savaşmak tutkusuydu. Özgürlük her zaman HABİP'in ellerindeydi. Defalarca esir düşmüş, ama hiçbir zaman özgürlüğünü düşmana teslim etmemişti.

ALİ gözlerini gençlere dikti. Hayır, ne yazık ki HABİP değildi. Ne farkeder, diye düşündü. Onlar da HABİP'in yoldaşlarıydı. Onlar da aynı HABİP gibi genç birer yanardağ idi. Onlar da birer HABİP'di. Eliyle zafer işareti yaptı. Gençlerin sevinci kulaklarına kadar vardı.

Servis Çiğli servisiydi. Menemen'de tek tük inen her zaman olurdu. Asarlık Geçidi'nde

durduğunda. Koltukların çoğu hala doluydu. Dışarısı zifiri karanlıktı. İçeride ise ölüm sessizliği vardı. Servis tam kalkacaktı, iki genç otobüse bindi. Ellerinde bildiriler vardı. Servis şöförü durumu anladı. Engellemek için ayağa kalkacak gibi oldu. Ama aşağıda bekleyen üçüncü bir genç daha vardı. Bu üçüncü gencin bir hareketiyle servis şöförü uslu uslu yerine oturdu.

PARTİ militanları bildirileri işçilere dağıtmaya başladılar. Söylediler kendilerinin de birer işçi olduklarını ve işçi sınıfının kurtuluş kavgasını verdiklerini. Asıl müjdeleri ise PARTİ'nin kuruluşuydu:

(5. anlatıcı):

"Partimizin kuruluşu, insanlığı ve uygarlığı tükenişe ve yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist dünya düzenine karşı kendi coğrafyamızdan yükseltilen militan bir mücadele çağrısıdır. Partimizin kuruluşu, onyıllardır yıkılmayı bekleyen Türkiye'nin kokuşmuş ve çeteleşmiş kapitalist sömürü düzenine karşı militan bir savaş ilanıdır. Partimizin kuruluşu, onyıllardır bu topraklarda devrim ve sosyalizm davası uğruna kavga vermiş, emek harcamış, büyük yiğitlik örnekleri sergilemiş dünün ve bugünün devrimci kuşaklarının yarattığı birikimin güvenceye alınmasıdır. Ve nihayet partimizin kuruluşu, kapitalist sömürü düzenini tarihe gömecek ve bu uğurda tüm emekçilere önderlik edebilecek tek gerçek toplumsal güç olan işçi sınıfının devrimci önderlik ihtiyacının somut olarak karşılanmasıdır...

"Partimiz sınıf bilinçli işçileri ve tüm samimi devrimcileri kendi saflarında birleşmeye, devrimci önderlik iddiasına omuz vermeye çağırmaktadır.

Yaşasın proletarya devrimi!

Yaşasın sosyalizm!"

***

(2. anlatıcı):

İşçilerin bir kısmı kızıp homurdandı. Bir kısmı sevinip heyecanlandı. Homurdananlardan birkaçı "bunları burada dağıtamazsınız, inin çabuk aşağıya!" diye bağırdı. Sevinip heyecanlananlar ise, "dağıtacaklar tabii, niye dağıtmayacaklarmış,

Erken öleceğiz seninle biz
Safaktan önce öleceğiz
Madem ki biz Partizanız
Zincirin ilk halkasıyız
Erken öleceğiz seninle biz
Ötekilere bırak
zaferi karşılamayı

Kazıdık ON'ların ismini,
Kanlı kızıl bir mermere!...
Bir çelik aynadır gözlerimiz,
ON'ların resmini
Görmek isteyenlere!...

"İnancın olduğu yerde zulmün hükmü yoktur!"

"Ben tercihimi yapmış bir işçi sınıfı devrimcisiyim, bir komünistim. Bu kokuşmuş düzen ve çürümüş devlet karşısında mevzilenmiş savaşıyorum. Bizim savaşımımız bilimsel temellere dayanıyor ve gücünü, tarihsel haklılığını bu bilimsel nesnelliğinden alıyor." "Benim savunmamda yer olan ve iddianamede de altı çizilmiş olan 'ÇÜRÜMÜŞ DÜZENİNİZİ VE KOKUŞMUŞ DEVLETİNİZİ YIKACAĞIZ' cümlesine gelince. Bu cümleyi, benim SOSYALİZM idealimi ve bu düzen karşısındaki konumlanışımı çok net olarak ifade ettiği için, bilinçlice kullandım. Ben örgütlü bir devrimciyim, bir komünistim. Nasıl ki sınıfsal konumunuz gereği tarih siz yargıçlara, mensubu olduğunuz sermaye sınıfının sömürü, soygun, zulüm ve vahşetine toplum nezdinde 'meşruluk' sağlama, işçi sınıfı ve emekçileri cezalar yoluyla yıldırıp boyun eğmeye zorlama görevi yüklemişse; aynı tarih bana da, sınıfsal konumum gereği, sizin de mensubu olduğunuz sermaye sınıfının saltanatını yıkma ve benim sınıfsal çıkar ve özlemlerimi ifade eden SOSYALİZM'i ve KOMÜNİZM'İ kurma sorumluluğu yüklemiştir. İşte sizin düzeninizi ve devletinizi yıkmak bu tarihsel sorumluluğum çerçevesindedir. "Bugün artık daha güçlüyüz, çünkü özlemlerimizin kurmayı PARTİMİZİN AYAK SESLERİ DAHA ŞİMDİDEN DUYULUYOR!"

Habip Gül/Tekoşin

Esas saldırı önümüzdeki süreçte gelecek. Ancak kendi adımıza, bu saldırı karşısında esnemektense kırılmayı tercih ediyoruz. Biz hazırız... Partinin bayrağına leke sürmeyeceğiz!

Ağustos '99
Habip Gül (Nevzat Çiftçi)

"... düşman tüm şiddetini üzerimize kussa da, zulüm devrim coşkumuzda ve sosyalizm inancımızda zerre kadar sarsıntı yaratmayacaktır."

Habip Gül/Tekoşin

İŞKENCELİ ÖLÜME KARŞI ÇIKALIM

William Balfour Ker, "The Hand of Fate" (Kaderin Eli), 1909. Bizim ütopyamız "tahayyüller" dünyasından değil, somut tarihsel koşullara sıkı sıkıya bağlı yaşamın içinden fışkırmaktadır.

hoşunuza gitmediyse siz inin aşağıya" diye ağız paylarını verdi. Otobüsün içi hareketlenmeye başladı. Dışarısı hala zifiri karanlıktı. Ama içerde artık ölüm sessizliği yoktu. Militanlar son bildirileri de dağıtıp servisten indiler. Servis hareket etti.

(Sahne: Bildiri dağıtımı yapanlar; "İşçi sınıfının devrimci PARTİ'si kuruldu. İşçiler artık sömürüye, baskıya boyun eğmeyin! Kendi PARTİ'nizin kızıl bayrağı altında birleşin! Kurtuluşunuz için devrim ve sosyalizm yolunda savaşın!" çağrısı yapıyorlar. Ve işleri bitince oradan uzaklaşıyorlar.)

HALİL: (PARTİ militanları uzaklaştıktan sonra, eliyle kurt işareti yaparak) "Kahrolsun komünistler, bu vatanı size böldürtmeyeceğiz!"

ALİ: "Onlar içerdeyken neden sesini çıkarmadın, korkudan dilin mi tutuldu yoksa" (diyerek çıkıştı HALİL'e) "önce ne yazdığını oku, oku da ondan sonra kimmiş bölücü, belki biraz gözlerin gerçeğe açılır."

II. BÖLÜM
26 Eylül 1999
Katliam haberi fabrikaya ulaşıyor

(Akşam vardiyası, dökümhane)

ALİ: (Gözleri kan çanağı, ağlamıyor, gözyaşlarını içine akıtıyor) ON'ları katletmişler, HABİP GÜL'ü de öldürmüşler, sermayenin itleri, alçaklar, katiller, şerefsizler!

(Girişteki anlatıcı: HALİL "Ulucanlarda isyan çıktığını ve bu isyanın kanlı bir şekilde bastırıldığını, 10 tutuklunun öldürüldüğünü haberlerden dinlemiştir. Ama NEVZAT'ın öldürülenler arasında olduğunu henüz bilmiyordur. NEVZAT'ın hapiste olduğunu bile bilmiyordur. Hatta NEVZAT'ın komünist olduğunu

dahi bilmiyordur. HALİL NEVZAT'ı, NEVZAT örgütüyle tanışmadan önceki işçilik yıllarından tanıyordur. HALİL askere giderken NEVZAT örgütüyle buluşmuştur. HALİL askerden döndüğünde ise NEVZAT tutsak düşmüş, bu yüzden HALİL NEVZAT'ı bir daha görmemiştir. HALİL NEVZAT'ın o dönemdeki çok sayıda işçi arkadaşından biridir.)

HALİL: HABİP GÜL de kim? Kimbilir yine hangi anarşist bölücünün arkasından ağıt yakıyorsun. 35 yaşına geldin. Artık dellenmenin vaktini geçtin. Benden söylemesi. Atacaklar bir gün seni de o hapishaneye. Alacam bir gün senin de ölüm haberini. Sevinecek değilim buna inan ki. Bak benden söylemesi. Düşünmüyorsan kendini, çoluk çocuğunu düşün bari.

ALİ: HALİL yeter! Sus artık! Benim içim alev alev yanıyor. Sen bana zırvalar anlatıyorsun. Dost musun sen, düşman mısın? Sen insanın halinden birazcık anlar mısın? ON'ları öldürdüler diyorum. ON'ların hepsi benim kardeşim. Ve HABİP GÜL. Can dostum, yoldaşım, abim, kardeşim, anam, babam... İçim kan ağlıyor HALİL.

Ama sen HABİP GÜL deyince bilmezsin. NEVZAT ÇİFTÇİ! Bizim NEVZAT!

HALİL: Hangi NEVZAT bu?

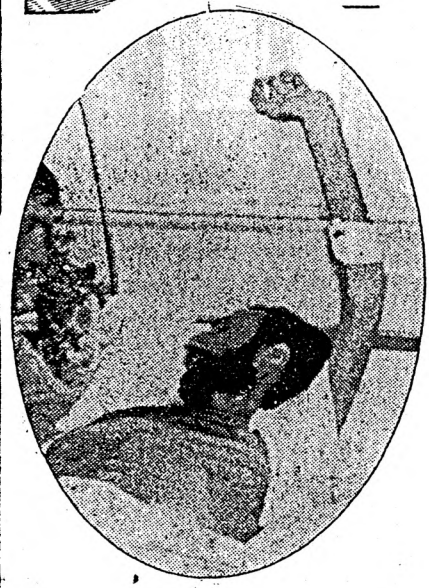
ALİ: Biraz kafanın pasını sil. NEVZAT'ı tanımaz mısın? İlk çalıştığımız fabrikayı hatırla. NEVZAT da aynı bölümdeydi bizimle. Can ciğer kuzu sarmasıydınız...

HALİL: NEVZAT mı? NEVZAT ÇİFTÇİ? Evet hatırladım şimdi... Hatırlamaz olur muyum? Kim tanımazdı ki NEVZAT'ı fabrikada? Ve kim unutabilir ki bir kez tanıdıktan sonra onu? NEVZAT ÇİFTÇİ! Bizim NEVZAT! Ne olmuş demiştin NEVZAT'a?

ALİ: İşte onu da katletmişler, sermayenin itleri. Ankara Ulucanlar'da, faşizmin zindanlarında!

HALİL: Eşek şakası yapmanın sırası mı gecenin bu vaktinde? Ne işi olacakmış NEVZAT'ın hapishanede?

HÜCRE (F) TİPİ TABUTLUKLARA HAYIF

Sermayenin kölelik zincirlerini ve hücre duvarlarını birlikte parçalayalım!

Cinayet mi işlemiş NEVZAT? Irza mı geçmiş? Hırsızlık mı yapmış? NEVZAT yapmaz böyle işler. Ben insanın ne mal olduğunu anlarım gözlerinden. NEVZAT mavi sular gibi temiz bir insandı. Sen kafa buluyorsun benimle.

ALİ: İyi dinle beni. Sana bugüne kadar söylememiştim. Belki söylesem daha iyiydi. Ama artık söyleyeyim. NEVZAT bir komünistti. NEVZAT partili bir komünist olduğu için hapishanedeydi. Senin dünyadan haberin yok! Nevzat bu 10 yılda kaç defa girdi çıktı hapishaneye.

HALİL: Bak ALİ. Bilirim senin niyetini. Var her zaman aklının gizli kapaklı bir köşesinde bölücülük işleri. Ama bu kötü emellerine NEVZAT'ı alet etme bari. Yok NEVZAT komünistmiş! Yok bu yüzden hapislerde yatıp çıkmışmış! Yok Ankara hapishanesinde sermayenin bilmem neleri onu öldürmüşmüş! Sen bana değil külâhıma anlat bu masalları.

ALİ: HALİL bak hele bir yüzüme, bak gözlerime. Var mı dalga geçer bir halim seninle?

HALİL: *(ALİ'nin yüzüne bakar ve şakasının olmadığını anlar. Ama kendi tanıdığı NEVZAT'ın komünist olabileceğini aklı bir türlü almıyordur.)* Yalan söylüyorsun! Nevzat komünist olamaz! NEVZAT'ı ben de tanırım senin kadar iyi.

ALİ: O bir komünistti!

HALİL: NEVZAT komünistmiş? NEVZAT nasıl komünist olabilir ki! NEVZAT insanların hasıydı. Bütün işçilerin kardeşiydi. Ekmeğini kendi yemez bizimle paylaşırdı. Bizim derdimizle ilgilenirken kendi derdini unuturdu. İşten atılacağını bile bile, senin benim hakkım için patronların yakasına yapışırdı!

ALİ: O bir komünistti!

HALİL: Yok daha neler! Senin gibi yüksek siyasetten, cilalı laflardan fazla anlamam ben. Ama komünist nedir ne değildir, bu kadarını da bilirim merak etme. Tanımaz mıyım vatanımın can düşmanlarını. Ayırdedemez miyim sanıyorsun, komünist olacak adamla asla komünist olmayacak adamı.

Komünistler halkın canına kasteten teröristlerdir! NEVZAT ise halkını, ülkesini, toprağını, Türk-Kürt, Alevi-Sünni, hiçbir ayrım yapmadan, kendi canından çok severdi.

Komünistler ar namus bilmez gözü dönmüşlerdir! NEVZAT'ın ise, dedim ya, akar su gibi temiz bir yüreği vardı.

ALİ: *(Sakince)* O bir komünistti...

HALİL: *(Sinirlenir)* Nevzat komünistmiş! Asıl komünist sensin, senin babandır!

ALİ: Sen var ya HALİL, sen tam bir odun kafasın. Senin kafanın içini kara böceklerle, zehirli yılanlarla doldurmuşlar. NEVZAT'ı kalkmış bana anlatıyorsun. Tereciye tere satmaya çalışıyorsun.

NEVZAT hakkında söylediklerinin hepsi doğru. Ben de sana bu yüzden NEVZAT bir komünist, diyorum ya zaten. Komünist dediğin budur işte! Senin beynini yıkamışlar komünistlere karşı. Asıl sen bilmiyorsun dostunu düşmanını.

(Halil sesini keser, yutkunur, ALİ'nin sözlerine pür dikkat kesilir.)

ALİ: Neden yıkıyorlar senin beynini? Hiç düşündün mü? Nasıl düşüneceksin ki? Kafa mı bırakmışlar sende!

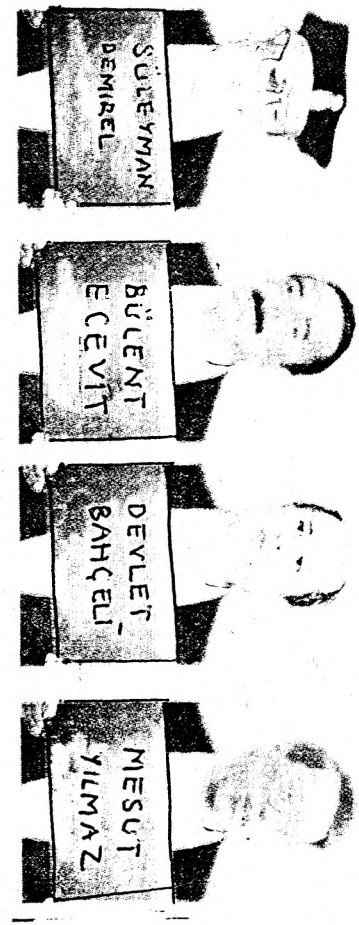
Ben sana söyleyeyim. Mücadele ve kurtuluş yolunu göremeyesin diye.

Kim yıkıyor senin beynini? Senin kanını emen patronların düzeni, onların iktidarı, bu iktidarın el kanlı uşakları.

Kim bu uşaklar? Örneğin senin kurtçular! Sen bunların gerçekten vatansever olduklarını mı sanıyorsun? Asıl vatan hainleri bunlar. Asıl vatanı satanlar bunlar. Bunların vatanı para kasaları, bilmez misin... Bunların kasaları Amerikan dolarıylarıyla dolu, görmez misin...

Amerika'nın, Avrupa'nın sözünden dışarı çıkmazlar. Sadece sözle mi yürür sanırsın bu işler? Bunların ipleri de Amerika'nın, Avrupa'nın elinde. CİA'nin, MOSSAD'ın, onun bunun kuklası bunlar. Emperyalizmin kuklaları. Ağzına yemini ver, önüne kemiğini at, sonra ipini nereye çekersen oraya gider.

Ulucanlar katliamının hesabını

sermaye iktidarından soralım!

Halkın canının

rantını yiyenlerden

HESAP SORALIM!

Hep birlikte senin, benim gibilerin canına okuyorlar. Sen hayatında gördün mü bir kez ferah gün yüzü? Ama hep bu senin "vatanseverler"di iktidarda olan.

Senin vatansever dediklerin emperyalizmin uşakları. Kurdu, kuşu, arısı, gülü, takkelisi, şapkalısı hepsi birbirinin kopyası. Kendi ceplerini doldurmaktan başka düşündükleri bir şey yok. Halkın canına okunmuş, umurlarında değil. Zaten onların mesleği bu. Yüzüne karşı kahramanlık türküleri söyleyip gaz veriyorlar, arkandan ise senin helvanı pişirip afiyetle yiyiyorlar.

Kurtçular seni işe soktular diye sana iyilik ettiler sanıyorsun. Onun da almışlardır haracını, merak etme. Patron senden çaldığının birazını da onlara pay dağıtmıştır. İşçinin en uysalını, en ucuzunu seçip gönderiyorsunuz, aferin size diye.

Hani geçen soruyordun bana. Bizim parti hükümet ortağı oldu, ama değişen hiçbir şey olmadı, bu ne acayip iştir, anlamadım gitti, diye. Biraz kafanı çalıştırsan anlarsın. Çıkar at şu gözbağlarını artık. Senin arlı namuslu bildiğin ülküdaşlarının şeflerine dön bir iyice bak. Ne yiyip ne içiyorlar, bu parayı nereden nasıl kazanıyorlar? Var mı bunların içinde bir tane işçi olan? Var mı emeğiyle, alınteriyle yaşayan? Perde arkasında çevirmedikleri tek bir kirli dolap kaldı mı sanıyorsun? Bütün pislikleri ortalığa dökülmedi mi zaten? Herşey apaçık ortada! Benim nefesim boşuna sana, senin katan çalışmadıktan sonra.

Sen git onlarla gurur duymaya devam et. Bakalım nereye varacak bu gidişin sonu? Kendi mezarını kendi ellerinle kazıyorsun HALİL. Aç gözünü gör! İnsanca yaşamak istiyorsan gözünü açacaksın. Sen açmazsan çocuğun açacak gözünü. Emeğinin hakkını savunacak. Emeğinin hakkını savundu diye, yarın polise mi ihbar edeceksin çocuğunu? Ülküdaşlarına mı vurdurtacaksın? Kendin mi öldüreceksin yoksa?

(Halil'in ağzından tek kelime çıkmaz, gözleri büyür, elleri titremeye başlar, işini tutamaz olur, yere çömelir. Kafasının içi sanki arı kovanıdır, onun bir süredir biraz biraz düşünüp de bir türlü

ötesine gidemediği soru işaretlerini ALİ birer birer yanıtlamıştır.)

(O sırada kısım şefi yanlarına gelir)

ŞEF: (Halis MHP'lidir.) Ulan, asalaklar gibi kaytaracağınıza çalışsanıza be hayvanlar. Saatlerdir çene çalıyorsunuz. Görmüyorum mu sanıyorsunuz. Sizi kesesinden besleye besleye iyicene şımartmış bizim patron. Ben başınıza dikilmesem yan gelip yatacaksınız bütün gece. Hadi bırakın çene çalmayı da elinizi çabuk tutun.

HALİL: Ulan yalaka! Alırım şimdi seni ayağımın altına. Her gece canımız çıkana dek çalışıyoruz. Bir de seninle mi uğraşacağız. Defol git başımızdan!

ALİ: *(Eline demir çubuğu alır, şefin üzerine yürür)* Kim asalak ulan! Söyle kim asalak! Hepiniz bizim sırtımızdan geçiniyorsunuz. Patron büyük kene, sen ise küçük kene. Kanımızı emip duruyorsunuz.

Bak bu gece uğraşma bizimle. Yoksa şuracıkta veririsin son nefesini. Hiç şakam yok. Defol git başımızdan!

(Şef işçileri hiç bu kadar öfkeli görmemiştir. ALİ'nin bir vakitler "anarşi" işleriyle uğraştığını bilmektedir. Ama HALİL'le aynı partidendir ve onu hiç böyle kendisiyle saygısızca konuşurken görmemiştir. Neye uğradığını şaşırır. Ağzından tek bir laf daha çıksa, ALİ'nin elindeki demir çubuğu kafasında kıracağından hiç kuşkusu yoktur. Kuyruğunu kısar ve hızla uzaklaşır. Nereye gider? Bu iki işçinin tazminatsız çıkış işlemlerini yaptırmaya, kısım müdürünün odasına.)

ALİ: İşte NEVZAT gibi komünistler bu kan emici patronların ve onların bu yalakalarının düzenini yıkmak için, işçinin kendi düzenini, sosyalizmi kurmak için sınıf kavgasını örgütlüyorlar.

Şimdi kafana dank etti mi kimmiş bu komünistler? Şimdi anladın mı neden hapislere girmiş çıkmış NEVZAT gibiler? Şimdi anladın mı sermayenin itleri hapishanelerde neden katletmişler ON'ları?

(HALİL darmadağın olmuştur. İşi yeniden bırakır. Yere çömelir. Demirin büyüttüğü ve celiğe

İşçi sınıfı savaşacak!
Sosyalizm kazanacak!
Dünya emeğin olacak!

Sermayenin kölelik zincirlerini ve hücre duvarlarını birlikte parçalayalım!

su veren o kocaman elleriyle yüzünü avuçlar. Sarsılır, titrer, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlar. Sonra yavaş yavaş kendine gelir.)

HALİL: Sen haklısın ALİ. Ahh. Ben... Ben.. Ben nasıl düştüm bu yanlış yola. Ahhh, keşke eriseymiş de çeliğin içinde parmaklarım, kırılsaymış da vincin altında kolum, hiç yapmasaymışım o kurt işaretini. Ahhh.

ALİ: Şimdi ağlaşmanın zamanı değil HALİL Anlamaya başladıysan eğer gerçekleri, bizim de üzerimize düşen görevler var elbet bu yolda. Bu yol bizim yolumuz. Bu yol bizim kurtuluş yolumuz.

(ALİ yıllar önce kaybettiği sesine yeniden kavuşuyor gibidir.)

HALİL: Ah elim eriyeydi! Ah kolum kırılaydı Ah dilim tutulaydı! Ah NEVZAT'ın yerine keşke benim canım çıkaydı!

ALİ: Bırak artık ağlayıp sızlamayı! Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını. Acıları büyüktür. Ama ya kavgaları? Kavgalarıyla yaşatırlar ve çoğaltırlar ON'ları.

HALİL: Söyle ne düşüyor üzerimize bu yolda?

ALİ: Savaşacaksın sen de, NEVZAT gibi, bu düzene karşı. Sen NEVZAT'ın yerini dolduracaksın bu savaşta. NEVZAT'ı öyle yaşatacaksın.

BİR NEVZAT ölürse BİN NEVZAT doğacak onun yerine. Yanlarına kâr kalmayacak ON'ların ölümü. Bin pişman olacak sermayenin devleti. Ama son pişmanlık fayda etmeyecek. Elbet yıkacağız bu köhne ve kanlı düzeni. İşte ancak böyle karşılıksız kalmaz, NEVZAT'ın ve sınıfının emeği.

Bak HALİL, sana yalan söyleyecek değilim. Ben de tereddüt ediyordum daha düne kadar. Korkuyordum. İnan ki kendimi düşündüğümden değil, çoluğumu çocuğumu düşündüğümden... Onlar aç ve açıkta kalırlar diyordum ben hapise düşersem. Böyle düşünüyordum daha düne kadar.

Ama yaşarken olduğu gibi ölümüyle de bana yeniden yol gösterdi HABİP. Suratıma bir şamar vurdu sanki. Kendine gel, kendine gel ALİ, diye.

Evet kendime geliyorum HALİL. Yeniden yürümek ve koşmak istiyorum ben de HABİP'in yolunda. Sanki yeniden doğuyor gibiyim HALİL. Bunu damarlarımda akan kandan yüreğimde harlanan ateşe kadar hissediyorum.

Duymaya, görmeye başlıyorum dünyayı yeniden. Bak yeniden düşünmeye başlıyorum. Dün çocuklarımı düşündüğüm için mücadeleden geri duruyordum. Yalanım yok HALİL, böyle düşünüyordum. Ama şimdi kendim için değil, asıl çocuklarım için bu mücadeleyi vermem gerektiğini görüyorum. Çünkü eğer savaşmazsak bu düzene karşı, asıl o zaman aç ve açıkta kalacak çocuklarımız. Hiçbir kurtuluş yolumuz yok savaşmaktan başka bu düzene karşı.

HALİL: Nasıl olacağız biz Nevzat'ın yoldaşı? Nasıl soracağız ON'ların hesabını? Madem ki başladın yeniden düşünmeye. Sen önce ver bu soruların yanıtını.

ALİ: Doğru dedin be HALİL, laf yuvarlamanın sırası mı?

Hemen sıvamalıyız kollarımızı. Yalnız değiliz, HABİP gene yanımızda. Çünkü Partimiz var HALİL. Biz onları, onlar bizi bulacak elbet bir gün.

Öğreneceğiz bu düzene karşı nasıl savaşmak gerektiğini. Alacağız partimizden gücümüzü. Ve döneceğiz sınıfımıza yüzümüzü. Anlatacağız herkese bu düzeni yıkmadan neden görmeyeceğiz gün yüzü.

Birleşeceğiz. Örgütleneceğiz. Diz çökmeyeceğiz artık patronların karşısında. Boyun bükmeyeceğiz. Çünkü her grev çadırında HABİP de bayrak olacak yanımızda. Nasıl mı? Döneceğiz bakacağız HABİP'in teorisine ve pratiğine, bir grev nasıl örgütlenirmiş ve sınıf kavgası nasıl zafere ulaştırılırmış diye. Öğreneceğimiz çok şey olacak ondan. Yaşamından olduğu gibi ölümünden.

İşte böyle yaşayacak HABİP ve ON'lar bizim kavgamızda. İleriye doğru attığımız her devrimci adımda, ON'lar yine yol gösterecekler bize.

HALİL: Cenazesi nerede kaldırılacak HABİP'in? *(Hiç farkında olmadan onun da*

-Ulucanlar katliamının hesabını katil sermaye iktidarından soralım!
-Hücre saldırısına geçit vermeyelim!
-Şehitlerimizi anmak için sokağa, eyleme, direnişe!
-Devrim ve Parti şehitleri ölümsüzdür!
-Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!
Devrim davası yenilmez!
Kahrolsun sermaye iktidarı!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!

"... Gece
Şehrin uzak bir köşesinde
20 yoldaşı katledildi şiirin
Şehre yayıldı ölüm haberi

Kız şiir yazmayı bıraktı
Silahları kuşandı

Sabaha kadar çatışıldı katillerle
çatışıldı
çatışılması gerektiği gibi
Ama bitti bir köşenin başında
Umudun sesi ve nefesi
mermiler
Sardılar katiller kızı
-bir aşkı teslim alabilirlermiş gibi-
..."

Ümit Altıntaş

Geceyle batmayan güneş!

ağzından NEVZAT yerine HABİP sözü çıkmıştır.)

ALİ: Burada, köyünde kaldırılacak yarın. Ne güzel dedin bak. İşte buradan başlamalıyız onun yoldaşı olmaya. İlk görevimiz HABİP'in cenazesini ON'lara ve sınıfımıza layık olarak kaldırmak. ON'ları öldürdüğünü sanan katillere, ON'ların devrimci kavgasını öldüremediklerini ve asla öldüremeyeceklerini göstermek.

Evet, çok güzel dedin HALİL. İşte ilk işimiz bu olmalı HABİP'in yolunda.

III. BÖLÜM
Cenaze töreni

1.anlatıcı: İşçiler, köylüler, yakından tanıyanlar, uzaktan duyanlar, emekçiler, aydınlar, gençler sahip çıkar ON'ların şahsında HABİP'e, HABİP'in şahsında ON'lara. Yani devrime, sosyalizme, bu yolda can veren tüm devrimcilere..

Faşist devlet de farkındaydı tehlikenin. Kuşatmıştı dört bir tarafını köyün. Katiller bir kez daha hazırlanıyordu kan dökmeye. Ama öfkeliydi HABİP'i kucaklamaya gelenler. Ve öfkeleriydi silahları şimdilik. Dağılmadılar faşist namluların tehditi karşısında. Direndiler. Çatıştılar. Ve öfkeleriydi silahları şimdilik. Taş oldu bu öfke, yumruk oldu.

İşte ON'ların yaşamıyla ve ölümüyle hayat verdiği tohumlar daha şimdiden filizlenip çiçek açmaya başlamıştı böylece. Yeni kızıl güllerin ve hesabın sorulacağı zafer günlerinin müjdesiyle.

ALİ ve HALİL de koca elleri, kuvvetli bilekleriyle taşların en büyüklerini savuruyorlardı bu çatışmada. Bu sırada jandarmanın arasındaki sivil polislerden biri kurt işareti yaptı kalabalığa. HALİL elindeki en büyük taşı nişanladı bu polisin kafasına..

ALİ ile HALİL'in Çağrısı

"Her yıl daha da çoğalmalıyız devrimci ve partili yoldaşlarımızın yolunda. 26 Eylül'de ON'ları anmanın, katil devletten hesap sormak demek olduğunu hiç unutmadan. ON'ları anmanın devrimci sınıf kavgamızı fabrikalarda, okullarda, tarlalarda büyütmek demek olduğunu hiç unutmadan."

***

HABİP GÜL (NEVZAT ÇİFTÇİ);

Partimizin kızıl gülü!

Onurlu lekesiz bir yaşam sürdü. Kendi yaşamını kendi sınıfının kurtuluş kavgasına adadı. Sömürünün ve zulmün karşısında asla boyun eğmedi.

9 devrimci kardeşiyle ve bunların içinde canının belki de en değerli bir parçasıyla, ÜMİT yoldaşıyla birlikte, 26 Eylül'de Ulucanlar hapishanesinde, sermayenin kanlı katilleri tarafından alçakça katledildi.

Adları devrim tarihimizde onurlu yerini alacak.

ON'ları, yoldaşlarımızı asla unutmayacağız!

Bir katliam daha eklendi tarihin kanlı hesap defterine!

Katilleri ve hizmet ettikleri sınıfı asla bağışlamayacağız!

İşçi, emekçi arkadaş, 26 Eylül 1999'u asla unutma!

Bu tarih senin aklının, yüreğinin ve kavganın içinde hakettiği yeri alsın!

"Eski cihan, yeni cihan önünde eğil!
Aramızdan bir kaç yoldaş ayrılmaz değil,
Her ne yapsan varacağız emelimize!

Karadeniz... Bunu duysun derinliklerin:
O ateşli göğüsleri delen hançerin
Kabzasını alacağız biz elimize!"

Hücrelere karşı yükselen sesimize bir ses de siz katın...

Ulucanlar katliamının hesabını sermaye iktidarından soralım!

Ulucanlar Cezaevi'nde ölümsüzleşen ON canımızdan Habip GÜL'ün (Nevzat Çiftçi) katledilişinin birinci yıl dönümünde tüm devrimci-demokrat dostlarımızı aramızda görmek istiyoruz.

Habip GÜL'ün ailesi

Yer : Helvacı Köyü
Tarih : 1 Ekim Pazar

Bakırçay Havzası
Demir-Çelik İşçileri
Bülteni
İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır

Demir-çelik fabrikaları işçi yemeye devam ediyor!

Son bir ay içerisinde Erkan KAYA iş kazasında ölen üçüncü arkadaşımızdır.

Önce AKDEMİR'de, tezgahtan (yolluklardan) fırlayan inşaat çubuğunun çarpması sonucu bir işçinin ynu kesiliyor. İşçi boynunu eliyle tutup kanamayı önlemek istercesine bastırıyor ve can havliyle ayağa lkıp birkaç adım attıktan sonra, olduğu yere yığılıp kalıyor. İŞ KAZASI!

Ardından HABAŞ'ın liman tesislerinde, vincin hareket etmesi sonucu 2-3 metre yükseklikten yere işen başka bir işçi arkadaşımızın kafasına demir parça saplanıyor. İŞ KAZASI!

En son, gece vardiyasında, saat 4 civarı, yükle beraber 35-40 ton ağırlığı bulan tavan vinci düşüyor. rkan arkadaşımız ölüyor ve yine İŞ KAZASI!

İş kazası oluyor, ölen ölüyor kalan kalıyor da, daha sonra neler yaşanıyor? İşverenler durumu kitabına yduruyorlar, eğer biraz insaflılarsa mahkeme, dava uğraştırmadan ölenin ailesinin eline birkaç kuruş para kıştırıyorlar. Devletin bu konuyla ilgili mevkilerini adamlarını görüyorlar ve olay kapanıp gidiyor.

İşverenler için, devlet için, işçi varmış ölmüş, ailesi çocukları yetim kalmış, umurunda mı? Biri ölür, kada binlerce sıra bekleyen işsizler var. Ölenin yerine bir kurbanlık koyun daha geliyor nasıl olsa, diye ıkılıyor. Biz abartmıyoruz. Durum aynen böyle.

Yıllardır Demir çeliklerde çalışan bir işçiyim, üçer- dörder ölümlerin yaşandığı iş kazaları gördüm. oğunda işveren yüzde yüz suçlu bulundu, ama hiç bu yüzden fabrikaların ceza aldığını veya üretimlerinin urdurulduğunu duymadım, görmedim. Onca savcı gelir, Jandarma gelir, inceleme yapar karar verirler. ma bu kararlar ne işe yarıyor, akıl erdiremedim. Biz her yıl kurbanlık koyun gibi iş kazalarında ölmeye evam ediyoruz.

Bu ne ilkti, ne de son olacaktır. Olacağı varmış, akacak kan damarda durmazmış deniliyor. Suçu izlemek için. Oysaki sen tedbirini al, kontrolünü yap güvenlikli bir ortam yarat , ondan sonra akacak kan arsa varsın aksın.

Bu olay her yıl böyle, her geçen yıl daha da artıyor, bu bir tesadüf müdür? Tesadüf olmadığını demir-eliklerde çalışan işçiler çok iyi biliyor. "Kapını kilitle ki komşuna hırsız demeyesin" demişler. Demir eliklerde iş kazasını önlemek, iş güvenliğini sağlamak için ne önlemler alınıyor? Koruyuculuğu olmayan aret giydiriliyor, çıplak dolaşılmayacak, çıplak elle demire dokunulmayacak, gözlüksüz taşlama, şalama ullanılmayacak... Bu kurallara uymayanlara, 5'er onar puandan başlayan cezalar verilecek vb...

Peki pota devriliyor, mermi patlıyor, 40 tonluk vinç düşüyor, buna baret neylesin, eldiven ne yapsın? aresiz kalmış ekmek davasına çalışan insanları suçlamak kolay. Birinci ikinci derece yanıklar, göze çapak açması, kırık çıkık, bunlar Demir çeliklerde iş kazasından bile sayılmıyor artık. Bundan dolayı viziteye ıkan, rapor alan işçilere işten kaytarıyor gözüyle bile bakılıyor işçiler arasında.

Birde biz soralım. Geçen yıllarda on tane makine bakımcının olduğu bölümde bu sene, bu sayı beş tane makine bakımcıya düşürülmüş. Bunun sorumlusu kim? Bu da mı işçinin dikkatsizliği?

Tesis bundan yıllar önce kurulmuş. Dönemsel kontroller ve bakımlar yapılıyor mu? Hayır. Üretimin durmasına sebep olmak 17. madde. Arıza olmadan bakım yapıldığını görmedim.Yıllık bakım duruşları olur. Bakımdan anlayan da anlamayan da çalıştırılır, bakım tamamlansa da tamamlanmasa da, tespit edilen saatte üretim alınmak zorundadır. Bu da mı işçinin dikkatsizliği?

İşçi sağlığı ve iş güvenliğinden kim sorumludur?

Sendika bürokratlarının ne iş yaptıklarını ne işe yaradıklarını biliyoruz. Dün ayda bir formalite icabı dolaşan sendikacıların bugün bu tür sorunlarla ilgilendiklerini kimse söyleyemez. Teknik emniyet ne iş yapıyor? Formalite icabı var, ya çalışma bakanlığı ve müfettişler? formalite. Savcı, jandarma hepsi formalite ama işçi hakkını aradığı zaman tek tek işçinin karşısına dikilmesini biliyorlar bu formaliteler.

Tüm bunlar da mı dikkatsizlikten?

Kardeşler!

Biz iş kazasının en yoğun ve tehlikeli olarak yaşandığı bir sektörde çalışıyoruz. Mevcut koşullarda ne işverenlerimiz, ne devlet, ne de sendika bürokratlarının bu sorunu çözme ve güvenlikli bir çalışma ortamının sağlamak için bir şeyler yapmalarını beklemek enayilik olur. İş kazalarını işçinin dikkatsizliğine dayandırıyor işverenler. Suçu bizim üzerimize atıp kendileri işin içinden çıkmak istiyorlar. Ve öyle de oluyor.

Oysa iş kazaları sebepsiz olmuyor. Özelikle Demir çeliklerde kazanın nereden nasıl geleceğini kimse kestiremez. Bizler istediğimiz kadar dikkatli çalışalım, güvenlikli çalışma ortamı yaratılmadığı, bu çerçevede çeşitli önlemler alınmadığı sürece, fabrikaya sağ girip ölü çıkmak her birimizin kaderidir.

Güvenlikli ve sağlıklı çalışma ortamının sağlanması için, bu temel taleplerimiz hayata geçirmeye çalışalım.

İki günlük hafta tatili. 6 haftalık yıllık ücretli izin!

Her türlü fazla mesainin yasaklanması!

Mesleki eğitimin sağlanması!

İş güvenliğine ve sağlıklı çalışma ortamına ilişkin teknik ve sıhhi düzenleme ve önlemler! Bunun işyeri temsilciler kurulu ve sendikalar tarafından sürekli denetimi. İşçi temsilcilerinin yönetiminde teknik ve sağlık uzmanlarından oluşan iş müfettişliği.

Zorunlu gece çalışmasında 4 saatlik iş günü ve artı ödeme. (22:00-06:00 arası)

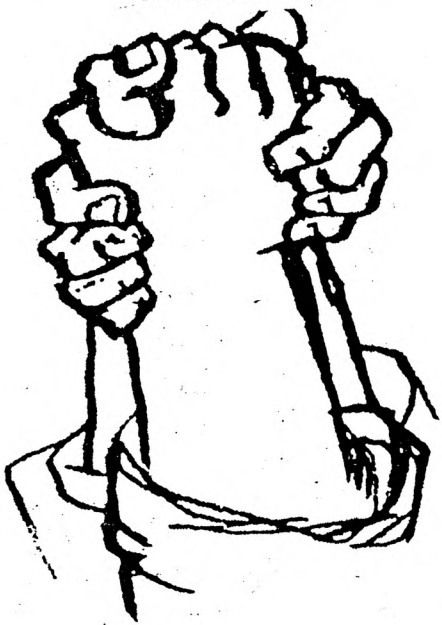
Bir demir-çelik işçisi

Direnişimizin deneyimlerinden öğrenmesini bilmeliyiz

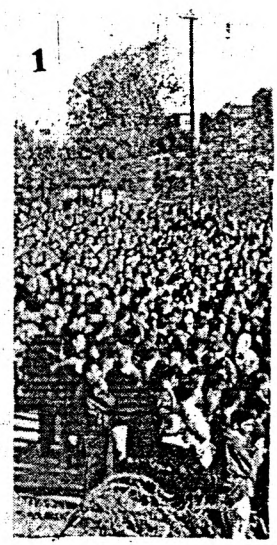
Direne direne kazanacağız!

Savranoğlu Deri işçilerinin direnişi yaklaşık dört ayı buldu. Burada, başta büyük bir coşkuyla ve kararlılıkla başlayan örgütlenme ve ardından yaşanan direniş süreciyle ilgili olarak, direnişçi işçiler payına anlamamız ve görmemiz gereken önemli yönlere değineceğiz.

Herkes gibi işçilerin de mücadelelerinde bir dayanma sınırı vardır. Beklentiler kısa dönemde veya hesaplanan süreçte gerçekleşmediği zaman, arkasından dayanma ve sabır gittikçe zayıflamaya başlar. Mücadele süreçlerini yaygınca yaşamamış, dolayısıyla deneyimsiz olunulan yerde, umutlar ve beklentiler tükenmeye başlar. Umutları ve beklentilerin sönmemesi ve birikerek artması insanın elindedir, gayretine bağlıdır. İşçilerin mücadelesi, örgütlenmesi, yaşamlarını düzeltmeye çalışması her açıdan zordur ve gayret gerektirmektedir. Yaşamak ve geçinebilmek ne kadar zorsa, mücadele etmek de o kadar zordur.

Biz işçilerin hayatı ne zaman kolay oldu ki, ne zaman rahat, sorunsuz yaşayabildik ki, mücadele etmemiz de sorunsuz olabilsin. Zorlukları her zaman yaşarız da, çoğu zaman ona karşı mücadele ya ederiz ya da etmeyiz. Ama direnişe, mücadeleye girdiğimiz zaman durum değişmektedir. Mücadele sürecinde karşılaşılan zorlukların normal süreçlerdeki karşılaşılanlardan daha farklı olması ise doğaldır.

İşçinin direnişe geçmesi uzun bir süre maaş alamaması demektir. Ailesini, çoluğu çocuğunu geçindirmeye çalışan insanlar için en azından zorunlu giderleri karşılayacak kadar bir paraya ihtiyaç vardır. Patronlar da, devlet de bunu her zaman bilir. Ama işçiler, bunun, ancak yaşadıkları zaman farkına varır, önemini kavramaya başlarlar.

Savranoğlu direnişine gelen destek gittikçe zayıflamaya başlamıştır. Çevredeki duyarlılık gittikçe azalmaya başlamıştır. Sendikadan sağlanan sınırlı destek ihtiyacı karşılayacak düzeyde değildir. Destek azalınca az da olsa bazı işçiler çıkışını almaya, iş aramaya başlamışlar.

Patron fabrikaya aldığı yeni grev kırıcı işçilerle üretimini sürdürmektedir. Onun için işçilerin toplu direnişinin şu anda herhangi bir yaptırımı yoktur. Mahkeme de işi uzatmaktadır: Şu anda direniş sadece işçiler açısından bir bedeli gerektirmektedir.

İşçilerin mücadelesi ve direnişi, örgütlü ve kenetlenmiş olmaları anlamına gelmektedir. Her türlü yapay ve küçük ayrımları bir tarafa bırakıp, ortak çıkarlar ve ortak bir gelecek için birlik olmak anlamına gelmektedir. Patronlar da en fazla bundan korkmaktadırlar. İşçiler arasında ortak hareket etmeyi engellemek, ayrımcılık yaratmak, ajanları aracılığıyla işçileri birbirine karşı kışkırtmak vb. yöntemleri kullanmaktadır.

Yani bizim bir şeyi başarmamız birliğimizin sağlamlığına bağlı, istediğimiz şeyin haklılığına bağlı. Bu birlikteliği ayakta tutacak, koruyacak, işçinin iradesini yansıtacak olan en sağlıklı araç ise işçi komitesidir. Komite üyeleri bütün işçiler tarafından belirlenmelidir. Komitenin olmadığı yerde her kafadan bir ses çıkar, ortalık karışır birlik bozulmaya, parçalanmaya yüz tutar. Çeşitli sorunlar ve ihtiyaçlar için ayrıca alt komiteler oluşturulabilinir. Savranoğlu işçileri bu yönde kendilerini sorgulamalıdırlar. Başı olmayan gövde işe yaramaz

İlk gün grevi kırmak amacıyla fabrikaya 10'a yakın yeni işçi alınıyor. Direnişteki işçilerin engellemeye çalışmaları polisin de müdahalesiyle boşa çıkartılıyor. Patron fabrikaya yeni işçiler almaya devam ediyor. Ve işçiler kaybetmeye başlıyor. Bu saldırının önemi yeterince kavranamıyor. İşçiler, yeni gelenler acemi, işten anlamıyorlar, diye düşünüyor. Eski üretim yapılamayacak nasıl olsa ve bu saldırı işe yaramayacak sanılıyor. Mücadelemiz sonuçlandığında, sendikayı fabrikaya soktuğumuzda, bu işçilere de yaptıkları şeyin bedelini ödeteceğiz şeklinde bir eğilime dönüşüyor bu.

3

Daha sonra grev kırıcılarla konuşulup ikna edilmeye çalışılıyor, ama bu yöntem de işe yaramıyor. Bu arada polis grev kırıcı işçilerin tehdit edildiği gerekçesiyle bazı işçileri gözaltına alıyor ve tehdit ediyor. Bu işe yarıyor, grev kırıcı işçiler polis gözetimine ihtiyaç kalmadan işe gelip gidebiliyorlar artık. Sonuçta işyerinde üretimi devam ediyor. İşçilerin toplu direnişinin patron için bir yaptırımı kalmıyor.

Sınıf dayanışmasının zayıflaması, diğer bir zorluk alanı. İşçiler çevreden, özellikle de bir işçi yatağı olan Menemen'den destek gelmemesinden yakınıyor. Genel bir dayanışma fonunun olması lazım, grevle, direnişe çıkan işçilerin giderlerinin karşılanması lazım, yoksa bu işler böyle gitmez diyorlar. Yeni bir şey icad ediliyor sanki.

4

Dayanışma grevi yasak, dayanışma ziyareti yasak, yıllardır saldırı üstüne saldırılar yaşanıyor. Ama biz bu saldırıların farkına canımız yandığı zaman varıyoruz. Kahve köşelerinde okey masalarına, birahanelerde içki şişelerine gömülmüşüz. Sanatçı bozuntularının ahlaksızlıklarından, soytarıların "ha ha hi hi"lerinden başka neyin fakındayız ki?

5

Dayanışma işi birkaç sendika şubesini gezmekle olabilecek bir şey değildir. Savranoğlu işçileri kendilerine sormalılar, yıllardır kaç tane direnişi ziyaret ettiler, kaç eyleme katıldılar? Kendilerinin yapmadığı bir şeyi başkalarından beklemeye hakları ne

derecede var, bunu bilmeliler bu duruma kendi süreçleri üzerinden cevap vermelidirler ve bu bir yakınma gerekçesi olmamalı.

Bu sınıf dayanışması işi birkaç sendika şubesini gezmekle sağlanamaz. Bölgedeki insanlardan azımsanmayacak bir destek olmuştur. Bu desteği sürdürmek, kalıcılaştırmak ve çoğaltmak, direnişteki işçilerin görevidir.

Bir örnek verelim. EMEP dayanışma amacıyla konser düzenledi, niye sınırlı sayıda direnişçi işçi katıldı? Madem parti etkinliği olarak değerlendirildiği için katılım az oldu deniliyor, öyleyse işçiler veya sendika niye düzenlemedi? Çünkü yasalar izin vermedi. Bu ülkede herşey yasalara uydurmaya kalkışılırsa, iki kişinin sokakta yan yana yürümesi bile yasalara aykırıdır.

Bir başka örnek. Aliağa'da emek ve barış şenlikleri oldu. Menemen'de kurtuluş şenlikleri yapılacak, niye hiçbir girişimde bulunulmuyor? Oturduğumuz yerden dayanışmanın ayağımıza gelmesini beklemekle bu işler olmaz. Dayanışmanın bir ihtiyaç olduğunu biliyoruz, o kadar. Bu da yetmiyor ne yazık ki.

Her grev ve direniş işçi için bir okuldur. Dört ay geçti ve dört aydır işçiler bir tane iş kanunu ve sendikalar kanunu kitabı edinememişler hala. Bu her şeyi anlatıyor, başka söze hacet var mı? Gerçekleri yaşayarak öğreniyorlar. Ama o zamana kadar da atı alan Üsküdar'ı geçmiş oluyor. Biz herşeyi yaşayarak öğrenmek zorunda değiliz ki! Ne geliyorsa başımıza cahillikten, bilmemekten, bilip te yapmamaktan gelmiyor mu?

Biraz kafamızı kaldıralım; dünyada neler oluyor, Türkiye nereye gidiyor, işçileri neler bekliyor, çare neresidir, insanlık nasıl kurtulur, tüm bu sorunlar üzerine biraz düşünelim. Bizi dolaysız olarak ilgilendiren bu konularla ilgili araştıralım, tartışalım. Direnişimiz kazanımla da bitse yenilgiyle de sonuçlansa, işçinin bilinçlenmeye, kendini eğitmeye her zaman ihtiyacı olacak. Biz bu okulda okumasını ve başarıyla mezun olmasını bilelim.

6

Sınıf kavgası, kendi kurtuluşumuz için verdiğimiz mücadele, elbette fedakarlık isteyecektir, emek isteyecektir. Bugüne kadar patronlar için, devlet için çalıştık zorumuza gitmiyor da, kendimiz için, işçi arkadaşlarımız için fedakarlık yapmamız, emek vermemiz niye zorumuza gidiyor? Ben bu kadar fedakarlık yaptım anlamadılar, şu kadar gayret gösterdim işçi arkadaşlar karşılık vermediler. Gene de kötü olan ben oldum diye sitem ediliyor.

Sevgili kardeşim, bugüne kadar köle gibi çalıştın da devletin mi kadrini bildi, patronun mu eyvallah etti? Kendi geleceğin için fedakarlık etmişsin, niye zoruna gidiyor? Sana bir örnek vereyim, sene '96'da binlerce

7

devrimci tutsak açlık grevi yaptı. 12 gencecik devrimci bu büyük direniş içinde öldü, yüzlercesi ölümün eşiğinden döndü. Hiç bu insanların sitem ettiğini, yakındığını duydun mu? Kendi kurtuluşumuz için yapacağımız fedakarlık, patronlara her gün yapmak zorunda olduğumuzdan daha fazla değildir ki...

Şu soruyu açıkça yanıtlayalım. Biz bu gidişin değişmesini gerçekten istiyor muyuz? Sendikalı olmayı gerçekten istiyor muyuz? Yanıtlarımız evetse, kuşkunuz olmasın, sonuçta biz kazanacağız. Çünkü uzun vadeli düşündüğümüz de, haklı olan da, güçlü olan da biziz.

Biz kazanacağız!

Sınıf bilinçli bir işçi
Menemen

4) Proletarya iktidarı, ulusların özgürlüğünü ve tam hak eşitliğini tanımak ve gerçekleştirmekle yetinmez; kapitalizmden miras çok yönlü fiili eşitsizliklerin giderilmesi için sistematik bir çaba harcar.

VI
Acil demokratik ve sosyal istemler

Siyasal iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesini stratejik devrimci görev sayan TKİP, bu temel hedefe sıkı sıkıya bağlı olarak, kitlelerin acil demokratik ve sosyal istemleri uğruna kararlılıkla mücadele eder. Proleter ve emekçi yığınları bu mücadele içinde etkilemeye, kendi özdeneyimleri temelinde eğiterek devrim mücadelesine kazanmaya çalışır. Demokrasi sorununun çözümünü proletarya devriminin bir parçası olarak ele alan TKİP, burjuvazinin devrilmesi mücadelesinde, bütün demokratik kurum ve özlemlerden etkin bir biçimde yararlanır.

Bu bakışaçısı çerçevesinde, başlıcaları aşağıda sıralanmış bir dizi acil demokratik ve sosyal istem ileri sürer:

A)

- Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü.
- Sıkıyönetim, Olağanüstü Hal, Anti-terör, İller İdaresi vb. tüm faşist yasaların iptali.
- MGK, Kriz Yönetim Merkezi, DGM'ler ve askeri yargının feshi.

- Açık-gizli tüm faşist-militarist örgütlenmelerin dağıtılması. (Kontr-gerilla, Özel Kuvvetler, MİT, JİTEM, Siyasi polis, Jandarma, Köy koruculuğu vb.)
- İşkenceye son, tüm siyasal tutuklulara özgürlük.
- Tüm çalışanlar için grevli ve toplusözleşmeli sendika hakkı. Sınırsız grev ve genel grev hakkı. Lokavtın yasaklanması.

B)

- Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmaların iptali.
- NATO, AB, AGİT vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkilerin kesilmesi.
- Türkiye'deki tüm askeri üs ve tesislere el konulması.
- İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son.
- Dış borç ödemeleri durdurulsun. Tüm dış borçlar geçersiz sayılsın.
- Kıbrıs'ta işgale son.

C)

- Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi.
- Herkese sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut.
- Herkese parasız sağlık hizmeti.
- Her düzeyde parasız eğitim. 17 yaşına kadar zorunlu eğitim. Bilimsel, demokratik ve laik eğitim. Özerk-demokratik üniversite.
- Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık vb.). Sigorta primlerinin devlet ve işveren tarafından ödenmesi. Sosyal sigorta kurumlarında işçi ve emekçi denetimi.

VII
Emeğin korunması

TKİP, işçi sınıfının fiziki ve moral yozlaşmadan korunması, kendi kurtuluşu uğruna verdiği mücadelede savaşma gücü ve yeteneğinin yükseltilmesi için, ayrıca şu istemler uğruna mücadele eder:

1) 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası. Sağlığa zararlı ve tehlikeli işlerde azami 5 saatlik işgünü.

2) Kesintisiz iki günlük hafta tatili. 6 haftalık yıllık ücretli izin.

3) İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret.

4) Eşit işe eşit ücret.

5) Her türlü fazla mesainin yasaklanması.

6) Teknik nedenlerle ya da toplumsal hizmetlerin gerektirdiği zorunlu durumlar dışında, gece çalışmasının (22.00-06.00 arası) yasaklanması. Zorunlu gece çalışmasında 4 saatlik işgünü ve artı ödeme.

7) Kadın işçilerin kadm, ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasağı. Doğumdan önce ve sonra 3'er aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım. Kadmların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları.

8) 14 yaşından küçük çocukların çalıştırılmasının yasaklanması. 14-18 yaş arası çocuklar için maddi üretimin genel ve mesleki eğitimle birleştirilmesi. 16-18 yaş arası için 4 saatlik, 14-16 yaş arası için 3 saatlik işgünü.

9) Ortaçağdan kalma bir yarı-feodal uygulama olan çıraklığın tasfiyesi.

10) İş güvenliğine ve sağlıklı çalışma ortamına ilişkin teknik ve sıhhi düzenleme ve önlemler. Bunun işyeri temsilciler kurulu ve sendikalar tarafından sürekli denetimi. İşçi temsilcilerinin yönetiminde, teknik ve sağlık uzmanlarından oluşan iş müfettişliği.

11) Esnek üretim, prim, parça başı, akord vb. çalışma sistemlerinin ve taşeronlaştırmanın yasaklanması.

12) İş yasasında tarım işçileri aleyhine olan tüm hükümlerin kaldırılması.

1871'de Paris ayaklanmasında ölen 'Komünar'lar.

Abuzer Cat

Ahmet Savran

Aziz Donmez

Habip Gül

Halil Türke

Devrimciler ölmez!

Yeryüzü Aşkın yüzü Oluncaya Dek

Şiirler doğacak kıvamda yine

Duygular yeniden yağacak kıvamda

Ve yürek

İmgelerin ulaşılamaz doruğunda

Ey herşey bitti diyenler

Korkunun sofrasında yılgınlık yiyenler

Ne kırlarda direnen çiçekler

Ne kentlerde devleşen öfkeler

Henüz elveda demediler

Bitmedi daha sürüyor o kavga

Ve sürecek

Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek

Devrim davası yenilmez!

İsmet Kavkaloğlu

Mahir Emsalsız

Önder Gençaslan

Ümit Altıntaş

Zafer Kırbıyık